

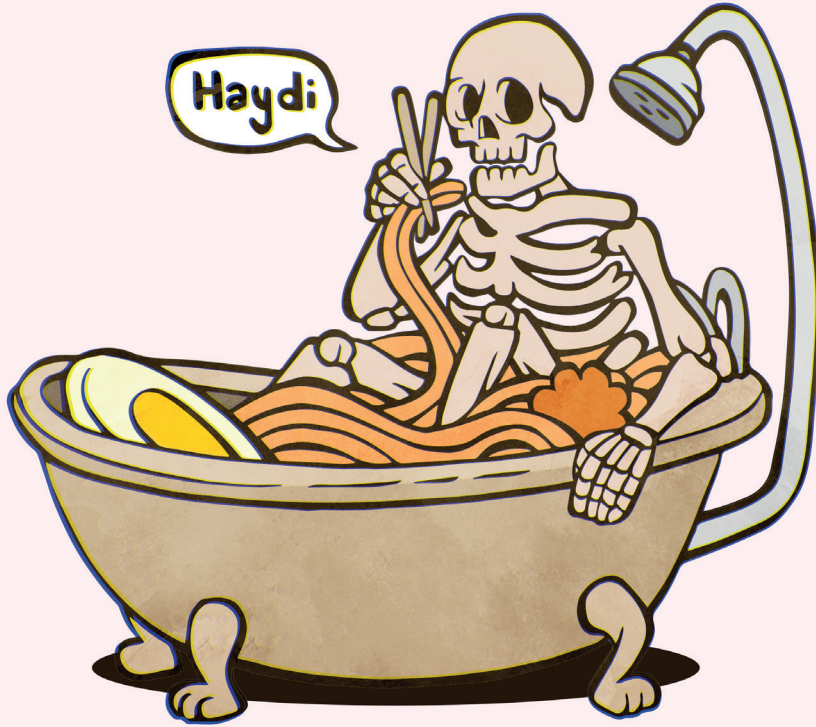
HAYDİ

Temmuz-Ağustos 2021

8. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Temmuz-Ağustos 2021
8. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Kaan Benli

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İçindekiler

- 4 Yahya Altun *Önsöz*
- 5 Fidan Budak *Resim*
- 6 Neslihan Yiğitler - Son Tuş *Öykü*
- 9 Cevher Tat - Gözlerim Kapalı *Öykü*
- 11 Sevda Deniz Karali - Yoo *Öykü*
- 13 Levni Hakan Şahin - Pasta *Öykü*
- 18 Kaan Benli - Fake Kiss *İllüstrasyon*
- 19 Gizem Kargin - Yalnızlığın Sırrı *Öykü*
- 21 Günsu Özkarar - Sizinle Evlenemem Cengiz Bey *Öykü*
- 23 Ayaz Yıldız - Passion *Fotoğraf*
- 26 Mesut Adlin - Göz Ardı Edilmiş Klasikler Keşif: Filipinler Sineması *Film İnceleme*
- 28 Özden Selim Karadana - İtibar *Öykü*
- 31 Eren Sülün - Belki Benim Kâğıt Param Bir Şekilde Döne Dolaşa *Öykü*
Senin Cebine Girmiştir
- 33 Neslihan Yiğitler - Okurlardan Sorular *Söyleşi*
- 35 Kürşat Batuhan Tezel - Mâlum da Vururlar, Vurmazlar mı? *Öykü*
- 37 Duygu Göl - Kim Bilir? *Deneme*
- 39 Görkem Çolak - Sönmekte Son Bulut, Yükselirken Gece *Öykü*
- 42 Aynur Eğitimci - Öylesine Bir Gün *Öykü*
- 44 Güney Coşka - Küçük Canlıların Rengârenk Balonlar Ülkesi *Öykü*
- 45 Cevher Tat, Mesut Adlin - Tunç Şahin ile Sinema Yolculuğu ve *Söyleşi*
İstanbul Film Festivali Üzerine

M

Merhaba.

Öyle bir önsöz yazsam ki Daft Punk'ın "Beyond" parçası gibi, kocaman bir alev topu gibi dünyaya yaklaşıp, sonra dönüşümleriyle Dünya'yı teğet geçip herkesi afallatsa.

Fakat ben bir köylüyüm. Anlamam müzikten falan, dönüşümlerden ve değişimlerden. Zaten "Beyond" parçasını ne zaman açsam aklıma Battal Gazi'nin uçan tekmeleri gelir. Çapım belli. Lafım meclisten dışarı, her köylüyü kastetmiyorum. Ben kendini yetiştirmemiş köylülerdenim. Yoksa "Köylü milletin efendisidir." Biliyorum da okumuyorum işte.

Çocukluğum köyde geçti. En yakın arkadaşım da dedemdi. Bir akarsu vardı köyümüzde. Yeşilirmek.

Uzaktan baktığında hoş bir hissiyat katardı vücuduma. En tepeden baksam yine de sonunu göremezdim. Rengi değişirdi yağmur yağdığında. Yakından korkunçtu biraz. Akıntılıydı, girdapları vardı. Beni bir yutarsa yok olurum. Yok olur muydum? Bunun ne demek olduğunu pek de bilmiyordum. Yıllar geçti. Ben o girdabı yerinde görmek istedim. Fakat köyümüzden geçen akarsu baraj olmuş, girdap yok olmuş. Göremedim. Sahi o girdap büyük müydü? Yoksa ben çocuk aklımla mı büyütüyordum?

Her neyse bak nereye geleceğim. Ben bir girdaptayım uzun süredir. Her yerden sıkıştırıldığım, dön baba döndüğüm bir girdap. Kocaman devasa bir girdap. Haydi Dergi beni o korkunç girdaptan biraz olsun sıyrılıyor. Umarım sizi de alır sıyrır bir şeylerden.

Bu sayımızda konuk yazar olarak "Son Tuş" isimli öyküsüyle dergimize katkı sağlayan Neslihan Yiğitler'e ve keyifli bir söyleşiyle dergimizi renklendiren Tunç Şahin'e de teşekkürlerimi iletmek isterim.

Gözümüzde girdapları büyütmediğimiz zamanlara...

İyi okumalar.

Profesörün kapısı gece yarısı güm güm çalıyordu. Elini başucundaki komodinde körlemesine gezdirip gözlüğünü buldu. Bodrumu kilitlemiş miydi?

Gelen, asistanı Doruk'tu. Sokak kapısının önünde durmuş titriyor, ara ara pantolonunun paçasına bulaşan kana bakıyordu. Profesör, Doruk'u ilk gördüğü anı anımsadı "Bana cep telefonu ve hat verilecek değil mi?" demişti. İşe kabul edilmesinin üzerinden çok geçmeden yine benzer bir özgüvenle "Ben ne zaman müdür olurum?" diye de sormuştu. Şimdi koridorda karşısında dikilen bu çocuğun hangi fikir uğruna paçasını kana buladığını öğrenmek için büyük istek duydu. Doruk ise nefes nefese "Hocam, yardım." diyor, neredeyse inliyordu.

Kapının önünde şaşkınlıkla bekleyen profesör, tereddütlüydü. Asistanı arabaya geri dönüp gelene kadar da bu hâli sürdü. Kısa süre sonra yeniden kucağında bir kadınla karşısına dikilen asistanı, "Gülcan." dedi sesi titreyerek. "Gülcan'ı az önce öldürdüm."

(...)

Profesör, düşmemek için kapıya tutundu. Kaskatı kesilmişti. Genç kadının başı aşağı sarkıyor, kan damlaları belirsiz aralıklarla kızın şakağından kulağının arkasına, oradan da yere sızıyordu.

-Oğlum sen ne yaptın?

-Hocam, zamanım yok. Zaten az olan süremi neredeyse hepsini vicdan azabıyla geçirdim. Sonra sana gelmeye karar verdim. Kapıdan çevirme beni.

Profesör, allak bullak olmuştu. Koridora doğru yürüdü. Gözü duvarda asılı çerçeveye takılmıştı. Son pozu olduğunu bilmeden çektiği o fotoğrafta, karısı da genç adama yardım etmesi için yalvarır gibiydi. Eter, antiseptik solüsyon ve kimyasalların birbirine karışan kokuları arasında bodrum katına, profesörün gizli proje odasına indiklerinde ikisinin de genzi yanıyor, ufak bir kaynaktan yayılan ışık, odayı maviye boyuyordu. Profesör, genç kızı dikdörtgen masanın üzerine, boş top kek poşetleri ve büzülüp bırakılmış karton bardakların arasına yatırmasını işaret etti. Kız, şimdi masanın üzerinde boylu boyuncaydı. Hemen yanda duran demir dolabın iki kapağı kelebek kanadı gibi sağa sola açılmıştı. Rafta ampuller, şırıngalar, bir tansiyon aleti

ve stetoskop vardı. Duvara asılı büyük ekran televizyon, hemen bitişiğindeki bilgisayara bağlanmış, kablolu mikroskobun ayağına değiyordu. Bilgisayar ve mikroskobun durduğu masanın yanındaki büyük su tankerinin içinde ara ara şimşek gibi yeşil bir ışık çakıyor, tankerin içindeki su fokurdadıkça bilgisayar ekranındaki rakamlarda hareketlenme oluyordu.

Doruk'un yalvaran sesi melodi gibi tınıyan monitör ve su sesine eklendi.

-Hocam lütfen, kız arkadaşımı yaşama döndürün. Siz de, ben de bunu yapabileceğinizi biliyoruz.

Profesör, hâlâ kararsız, gözlerini genç kızdan ayırmıyordu.

"Yapacağım tek şey..." derken öfkeliydi. "Yapacağım tek şey! Seni, yani yavrucağı bu hale getireni, bir yerlere kilitleyip polisi aramak. Her şeyin açığa çıkması pahasına bunu yapacağım, bunca yıl senin gibi bir canavarı kurtarmak için çalışmadım ben bu projeyi."

"Hocam!" Doruk'un gözyaşları yalnızca gözünden değil sesinden de damlıyordu. "Onu kaybedemem. Biz tartışıyorduk, kavga bile sayılmazdı. Fakat o, birden celallendi. Sakinleştirmek için yanına gidip kolunu tuttum. Hatta niyetim çekip öpmek, biraz cilveleşmekti belki. Oysa çok kızmıştı. Kolumdan kurtulmak için silkelenirken dengesini kaybetti. Birden düştü. Düşerken başını..." Duraksamıştı. "Hocam bakın, Gülcan'ı tanıdığımdan bu yana onun varlığı sayesinde yaşıyorum. Görünmez bir halatla bağlıyım ona. Bu halat, uzakta kaldığımda boğazımı sıkıyor, nefes alamıyorum. Buluştuğumuzdaysa halat gevşiyor, rahatlıyor. Hatta ikimizi birbirimize dolayıp sarıyor. Hissetmeye, duymaya, yaşamaya başladım." Konuşmasını sürdürüyordu. "Yani yaşıyordum, beraber yaşıyorduk. Bugün, kavga ederken, bir an yalnızca bir an kendimi düşünüp eski Doruk gibi konuştum. Eski bencil halime geri dönmüştüm. Gülcan belki de buna sinirlenip celallendi bilmiyorum. Ne olur hocam! Ne o eski Doruk'u istiyorum ne de Gülcan'sız tek bir an. Sizce birbirini seven iki kişi bir şans daha hak etmez mi?"

Profesör, Doruk'un sözlerini dinlerken aşağı-yukarı yürüyüp tek eliyle ensesini ovuyor, arada bir kaçmak ister gibi merdivene bakıyordu. Birden hareketlendi. Geniş televizyonun açma düğmesine bastı. Bilgisayar ekranında ne varsa şimdi büyük televizyonda izleniyordu. Kelebek kanatlı dolapta duran kaska benzer başlığı aldı ve masada boylu boyunca uzanan kıza doğru yürüdü.

Tüm bu hareketleri Doruk'a hiç bakmadan yapıyor, onu görürse yaptığından vazgeçecek gibi kafasını kaldırmıyordu. Kaskı kızın başına, ucundan ince yılan gibi süzülen kablosunu da bilgisayara bağladı. Kızın zihnindeki her şey şimdi bilgisayara aktarılıyor, televizyonda görüntüleniyordu. Profesör, kızın zihninden dökülenleri bilgisayara kaydetmeye başladı. Rakamların yazılması yavaşlayarak bittiğinde Doruk'a baktı. "Onu tankere taşımama yardım et."

Birlikte kızı yavaşça su tankerinin içine bıraktılar. Su, önce kızın kıyafetlerini ıslattı sonra saçlarını. Profesör, bilgisayara uzun uzun bir şeyler yazdı. Suyun içinde ince şimşeklerle çakan ışık, düğmeye basmasıyla büyük bir ışımaya dönüşerek her yeri yeşile boyadı. Tankerin bulanık suyu içinde Gülcan neredeyse hiç görünmüyordu. Profesör "Bekleyeceğiz." dedi. "Projeyi birçok denekle çalıştım. Fakat bir insanla daha önce hiç. Çünkü deneği yaşama döndürdüğümde bir şey hep eksik kalıyordu. Seni uyarmalıyım, ona kavuşamayabilirsin. Kavuşsan bile o, artık bildiğin kişi olmayabilir." Doruk'un her şeye razı bakışları profesörün son tuşa basmasına yetmişti. Bulanık su, beş dakika daha fokurdadıktan sonra birden berraklaştı. Yeşil renk kısa sürede suyun şeffaf, tertemiz rengine dönmüştü. Gülcan'ı tekrar masaya yatırdılar. Her yer sıırıslıkla olmuştı. Profesör, kızın koluna tansiyon aletini taktı. Aletin dijital ekranındaki küçük kalp yanıp sönüyordu. Stetoskopla göğsünü dinledi. Her şey yolundaydı. Profesör "Uyandığında konuşmaya zorlama, sakın ol ve sabırla bekle." diyerek merdivenlere yöneldi.

Basamakları tek tek çıktı. Koridorda asılı duran fotoğrafın içinden karısı, gurur duyuyormuş gibi ona bakıyordu. İçinden bir şey aktı, sıyrıldı. Orada, resmin önünde karısı öldüğünden beri belki de ilk kez ağladı, ağladı... "Bu kez oldu." dedi. "Sevgilim, başardım."

Bodrum katında, Gülcan'ın başucunda bekleyen Doruk, kızın gözünü açıp uyandığına inanamadı. Kopkoyu bir karabasanın içinden Pazar kahvaltısına kalkmış gibi mutlu, elini tutuyordu. Yavaşça "Gülcan." dedi. "Gülcan'cım iyi misin?" Oysa Gülcan, gözünü açtığı anda kendisine şefkatle bakan bu gözlerden adeta tiksiniyordu. Elini tutan eli sertçe itti. Kulağının arkasını yokladığında ensesine doğru keskin bir acı duyumsadı. Doruk'a baktı. Bu bakışlarda neredeyse yeryüzünde bugüne kadar görülmemiş tüm kötü duygular vardı. Doruk yalvaran sesle tekrarladı. "İyi misin? Ne olursun bir şey söyle." Genç kız, yattığı yerde doğruldu.

-Defol!

Doruk, bu nefret dolu bakışların sevgilisinin gözlerinden nasıl olup da çıktığına hiç inanamadı.

Birazdan çift kişilik yatağıma gideceğim ve uyumayacağım. Kafamı yastığa koyduğum an zihnim hızlanacak, düşüncelerim birbiriyle yarışacak. Büyük bir boşluğun içinde debelenip duracağım. Gözlerim kapalı, derin derin iç çekeceğim. Ciğerimin esnekliğini zorlayan hava yetmeyecek. Nefes alabilmişim gibi hissedemeyeceğim. Emaneten taşıdığım havayı sonuna kadar vereceğim. Gövdemde boşluk kalmayacak. Birkaç saniye bekleyip gücümü toplayınca yeniden zorlayacağım kendimi. Bu sefer olmuş gibi gelecek. Fakat küçük bir rahatlamanın ardından debelenip durduğum boşluğa düşeceğim yeniden.

Yatağa girmeyi erteliyorum. Bir sigara yakıyorum. İlk nefesi güçlü çekiyorum. Sigaranın yanan ucu bir anda uzuyor. Bir nefes daha çekiyorum. Ağzıma dolan dumanı tam vermeden yeniden, yeniden çekiyorum.

Gri koltuk takımı geniş, rahat ve modern. İki tane tekli, bir tane üçlü, bir tane ikili. Olması gerektiği gibi. İkili ve üçlü olan koltuk karşı karşıya. Tekliler onların arasında, duvara monte lcd ekran 50 inçlik televizyonun karşısında. Ortada krem rengi, kare şeklinde, camlı sehpa. Örtüsüz. Tekli koltukların arkasında Van Gogh'un *Gece Kahvesi* resmi asılı. Ortalanmış. Kitaplıklar bir duvarı kapatmış. Okuduğun, okumadığın bir sürü kitap, bazılarının önünde süs eşyaları var. Sözgelimi bisiklet süren yaşlı bir çiftin biblosu üstteki rafta. Önde yaşlı adam, arkada yaşlı kadın. Kafalarını sağa çevirmiş, onları izleyecek olanlara içten fakat yavan bir şekilde gülümsüyorlar. Mutfakla salon arasında kapı veya duvar yok. Ufak bir bar var. Geçiş için geniş bir alan kalıyor. Barın içinde içkiler, bardaklar... Sen bu bilindik evin en önemli süs eşyasısın. Sigara içip duruyorsun. Gözlerin kapalı, bir türlü uyumuyorsun.

Uyanamadığım için işe geç kalıyorum. Aceleyle üzerimi giyiniyorum. Elime abuk sabuk kıyafetler geçiyor. Kırmızı bir kapri üzerine sarı bir tişört giymişim. Ayakkabılarımı giymeden kapıdan çıkıyorum. Ceplerimi kontrol ediyorum. Anahtar içeride kalmış. Çorabımı bile giymemişim. Aşağı inip taksi durağına yürüyorum.

Şoför kederli. Orhan Gencebay'ın *Seveceksin* şarkısı çalıyor radyoda. Sesi sonda. Verdiğim adresi doğru düzgün dinlemedi. "Tamam abim." dedi bastı gaza. Bilmediğim yollardan, bilmediğim bir yere bıraktı. Cüzdanımı arıyorum. Yok. Ama anlayışlı çıktı. "Tamam abim." dedi para istemedi.

İşyerine gidiyormuşum ve geç kalmamışım gibi rahatça yürüyorum. Burası neresi bilmiyorum. Bir parkın içine giriyorum. Park upuzun ve merdivenleri var bir sürü. Yukarı çıkıyorum. Yaşlı bir adam ve yaşlı bir kadın basamaklarda oturuyorlar. Başlarını bana çevirmiş, içten fakat yavan bir şekilde gülümsüyorlar. Yanlarına gidip saati soruyorum. Yaşlı adamın gülümsemesinin yavanlığı gidiyor. "Zaman kayboldu." diyor. Gözlerimi kapatıyorum. Uyanıyorum. Ağzımda sigara tadı var.

Katlanır sandalyelerin önemini hiç anlayamamışız. Hemen yandaki boş tezgâhın kısmen üzerinde oturuyorum. Kısmen, çünkü popomun yarısını koymuşum sadece. Aslında tam ortasına löpçük diye bağdaş kursam bile kimse bir şey demez, öyle bir ortam, ama sanırım bunu giymeyeceğim artık deyip dursam da bir türlü kurtulamadığım taytımın ağ yerinde delik var, o yüzden olabildiğince “hanımefendilere yaraşır” şekilde oturuyorum. Tezgâhta eski madenî paralar var; bir adam yanaşıyor, onları şöyle bir karıştırıyor, bakınıyor, annem bana doğru geldiği sırada ağır ağır uzaklaşıyor. Pazarda dolaşmanın ağır olmayan bir versiyonu yok zaten. Çok umursamıyorum.

Belki 10 dakika sonra, annem yine gitmiş, bir yerlerde pazarcılarla muhabbet ediyor, ben yan tezgâhta bacaklarımı dinlendirip popomu yormaya devam ediyorum. Aynı adam yine geliyor. “Siz paralarından anlıyorsunuz galiba?” Yok, diyorum, evde vardı getirdik öyle. Çok anladığımız söylenemez. Adam o kadar gözümün içine içine bakıyor ki rahatsız oluyorum. “Ben de koleksiyon yapıyorum da.” Almak mı istiyor satmak mı istiyor ne istiyor pek anlamıyorum, başka bir şey de demiyor, zaten sonra annem geliyor, adam da gidiyor. Böyle tedirgin edici insanlardan hoşlanmıyorum.

Aynı noktada yarım yamalak oturmaktan popom gibi içim de ölmüş. Annem yok. Adam geliyor. “Kasetler bu kadar galiba?” Yüzüne bakmadan başımı sallıyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun acaba adam? Üçüncüye geldiği için sanırım, uzatmıyor, direkt konuya giriyor. “Siz genelde burada mı çalışıyorsunuz?” Genelde ne demek? Bu pazar her gün burada değil, pazarlar genelde her gün aynı yerde olmazlar zaten, nasıl genelde burada çalışabilirim? Adama o kadar kıl olmuşum ki ne demek istediğini bilsem de her türlü ters cevabı verebilirim. “Evet.” diyorum ama sadece. Asıl cevap hayır olsa da ben evet diyorum. Hayatımın yelpazesini açacak değilim sana. “Evet.” diyorum, yüzüne de bakıyorum bu sefer. Resmen şaşıyor. Baktığıma değil cevabıma. “Aa,” diyor, gerçekten diyor bunu üzgün bir sesle, “ben pandemiden dolayıdır sanmıştım.”

Bu cümlenin açıklaması şöyle: “Sizin hiç pazarcı gibi bir tipiniz yok. Genelde burada çalışıyor olamazsınız, kesin bugün birine falan uğramışsınızdır, yardıma gelmişsinizdir, yanlışlıkla yolunuz düşmüştür de iki soluklanayım diye bir tezgâhın kenarına kıvrılıvermişsinizdir, ya da zaten siz burdaymışsınızdır da pazarı etrafınıza kurmuşlardır. Ha şayet bilinçli olarak burada bulunuyorsanız da muhtemelen zorunluluktandır. Pandemi hepimizi çok kötü vurdu, parasızlıktan herhalde evde ne var ne yok toplayıp gelmişiniz. Yoksa normalde, yok yani, bakıyorum, ı-ıh, sizde pazarcı tipi yok.”

Şimdi, bu cümlenin bende karşılığı şöyle: O cümlelerin arasında bir yerlerde sen bana iltifat mı etmeye çalıştın? Pazarcı tipi olmamak bir iltifat mı? Genelde pazarcı olmasaydım bana emin adımlarla yürüyecek miydin? Ben gerçekten senin düşündüğün gibi pandemiden parasız kalıp pazarcılığa yelken açmış da olabilirdim. Bir, bunu gayet hâlimden memnun yapıyor olabilirdim, iki, bundan anlamsızca gocunuyor olabilirdim. Ben bundan gocunuyor olsaydım hoş muydu yani senin gibi elin adamının gelip bana bunu böyle söylemesi? Cümlenin tutulacak hiçbir yanı yok. Ben de aramıyorum zaten.

“Ben pandemiden dolaydır sanmıştım.” diyor adam, “Yoo.” diyorum. Sanki yedi yirmi dört pazarcıymışım, genelde hep buradaymışım, memlekette ne kadar pazar varsa bilir, ne kadar pazarcı varsa tanırmışım gibi umursamaz bir “Yuuooo”yu çakıyorum adamın suratına. Sen kimsin de benim daimi pazarcı abilerimi bokluyorsun?

Kolay gelsin bile demeden gidiyor. Sanırım annesine pazarcı gelin getirmek istemiyor. *Good fucking riddance.*

Çaycı ablaya seslenip beş çay söylüyorum. Biri Asabi Necip’e, biri Fesli Muzaffer’e, biri Emanetli Atakan’a, biri Tespihçi Dağıstan’a, biri de bendeniz “Pandemi Pazarcısı”na. Tam bir yudum alıyoruz, elektronikçi abi hoparlöre veriyor *Hayat Bayram Olsa’yı*, tüm pazar kalkıp sosyal mesafeli oynaşıyoruz. Kendini seven insan her yerde mutlu. Siz de her yerde mutlu musunuz?

Bülent uykunun akıntısında usulca sürüklenirken patlayan bir egzoz sesi yüzünden hayatın kıyısına vurdu. Göz kapaklarını araladığı gibi, elini telefonuna attı. Özge rüyasında onu görmüş, Steph Curry Lakers'a karşı 46 sayı atmış, telefon faturasının son ödeme tarihi yaklaşmış, iş başvurusu reddedilmiş, İsrail Gazze'yi bombalamış. Bedenini yeniden dalgalara teslim etti. Tekrar uyandığında öğlen olmuştu. Yağmur'un işten dönmesine yaklaşık altı saat vardı. Yataktan kalkmayı, güne başlamayı ertelemek için telefonuyla yapabileceği her şeyi yaptı. Zebra perdenin şeritleri arasındaki ufak boşluktan odaya sızan güneş, pazar günleri öğlene kadar uyuduğunda onu sertçe dürterek kalkmasını buyuran babası kadar ısrarcıydı. Günü gözünde büyütmemeye çalışıyordu. Sevgilisine doğum günü için bir pasta yapacaktı, hepsi bu.

Markete gitmek üzere evden çıktı. Sitenin çıkışına doğru uzanan, iki yanı henüz açmaya başlayan renkli çiçeklerle çevrili dar yola yöneldi ve kamusal alana geçmeden önce bir sigara içmek için durdu. Yaşlı bir kadın ve o kadının güçlkle hareket ettirdiği tekerlekli sandalyede oturan daha da yaşlı bir kadın, yolun öteki ucundan Bülent'e doğru ağır ağır ilerliyordu. İttirdiği sandalyenin kollarına tutunmadan ayakta duramayacakmış gibi görünen kadın, attığı her küçük adımdan sonra birkaç saniye bekliyor, bir sonraki adım için güç topluyordu. Ya da hava güzeldi ve acelesi yoktu. Her adımın tadını çıkarıyor, hafifçe esen rüzgârın yıpranmış tenini okşamasından keyif alıyor, ara ara durup çiçekleri seyreliyordu. Hayli ağır hareket eden bu kadınların ilerlediklerinden emin olamayan Bülent, çocukluğunda bilgisayarına indirdiği dosyaların gerçekten indiğini teyit etmek için mouse imlecini ilerleme çubuğunun belli bir noktasına koyup beklediği günleri hatırladı ve yüzüne bir tebessüm yerleşti. Sonra bu acı durumla masumca da olsa alay ettiği için utandı ve kendini siteden dışarı attı.

Envaîçeşit dükkânın birbirlerini ite kaka aynı hizada durmaya çalışan ilkokul öğrencileri gibi dizildiği işlek caddede neredeyse koşar adım ilerlerken düşünceleri de bacaklarının hızına ayak uyduruyordu. Son zamanlarda kafasının içinde yaptığı işe kıyasla gereksiz fazla ses çıkaran bir ketil çalışıyormuş gibi hissediyordu. Yağmur'un kendisine gösterdiği şefkatte bir çeşit acıma gördüğünden beri iyice içine kapanmaya başlamıştı. Bir iş bulup kiranın yarısını ödeyebilse, dertlerinin en az yarısının hafifleyeceğini düşünüyordu. Özge'nin algısındaki Bülent olabilese, Özge'nin ona olan ilgisinde gördüğü hayranlığın hakkını verebilse... Veya Yağmur

onu evden kovsa, büsbütün berbat olsa her şey. Bir çıkış yolu bulamıyordu. Acaba A101 mi daha ucuzdu, yoksa ŞOK mu? A101'e yöneldi. Bir kolunda ağlayan bebeğini tutan, diğer koluyla kapıyı açmaya çalışan kadını görünce vazgeçti; ŞOK'a girdi. Pasta malzemelerini alelacele alıp çıktı.

Karşıdan karşıya geçmek için yaya geçidini hizaladı ve otoyola adımını attığında durmayan arabalar için özel olarak hazırladığı "Burası Bir Yaya Geçididir" adlı didaktik pantomim gösterisini gerçekleştirdi. Yağmur, onun bu yaya geçidi takıntısına anlam veremezdi. Ne olacaktı yani, otuz saniye beklese? Sinirlenmesine değer miydi? Ne olursa olsun, haklarından taviz vermeyeceğini söylerdi Bülent. Yürürken kafasında Yağmur'la bu konuyu tartışıyor ve tartışmayı kazanıyordu. Yağmur hak veriyordu ona, saygı duyuyordu hatta. Bülent, kurmakta olduğu fantezinin farkına vardı ve Yağmur'un onayına duyduğu bu ihtiyaç onu hayli rahatsız etti.

Bir kez daha karşıdan karşıya geçmek zorunda kalmamak için eve yukarıdan dolanarak gitmeye karar verdi. Tırmanmakta olduğu yokuşun sonunda, kafalarını havaya kaldırmış, meraklı gözlerle olanı biteni seyreden bir grup insan olduğunu gördü. Birkaç adım sonra, büyük bir iş makinesinin eski bir binayı yıkmakta olduğunu fark etti. İnsanların inşaat çalışmalarını seyretmesine alışkındı, fakat o anki performansı özel kılan şeyin ne olduğunu, neden bu kadar fazla insanın toplanmış olduğunu anlamamıştı. Kalabalığa katıldı ve yolda yürüyenlerin garipseyerek baktığı topluluğun içinde homojenleşti. Eski bir binanın bir iş makinesi tarafından yumruklanarak parçalanmasını seyreden onlarca insandan herhangi biriydi artık. Rahatladı. Daha önce hiç bina yıkımı seyretmemişti ve aldığı keyif onu şaşırtıyordu. Yanındakilere, "Sizce neden hoşumuza gidiyor bunu seyretmek?" diye sormak istedi. Seyirciler birer birer kıpraşmaya, öksürmeye başladı. Parçalanmış tuğlalardan etrafa saçılan toz zerrecikleri rüzgârın sırtına binmiş, insanların gözlerine hücum ediyordu. Kalabalık dağılmaya başladı. Bülent, tozdan dolayı yaşlanan gözlerini kapatmamak için büyük bir çaba sarf ediyor, acı çekmesine rağmen bakışlarını binadan ayırmıyordu. Gitgide daha fazla yanan gözlerinden yaşlar süzölmeye başlayınca bıraktı kendini. Ağlıyordu. Ya da hazır gözleri toz yüzünden yaşlanmışken ağlıyormuş gibi yaparak içini boşaltmaya çalışıyordu. Her neyse, işe yaramıştı. Yolun geri kalanını düşüncelerinde boğulmadan yürüdü.

Siteye döndüğünde yaşlı kadınlar hâlâ oradaydı. Ayakları üzerinde durabilen kadın, eğilemediği için, bahçedeki kedinin kafasını sözleriyle okşuyordu. Bülent'in geri gelmesi, çoktandır zamanla işi olmayan bu insanların, zamanın bilincine varmasına sebep oldu. Bülent'in onların önünden geçerken hissettiği ve anlam veremediği mahcubiyet bu yüzdendi. Sandalyede oturan kadın, Bülent'in hızlı adımlarına ve kafa karışıklığının göstergesi olan tasalı bakışlarına imrenerek bakıyor, gençliğin en basit şeyleri bile dolambaçlı hale getirmesini özlemle yâd ediyordu. Deneyimin getirdiği belginlik, ona huzur vermiyordu; canını sıkıyordu. "Erkekler bile bacaklarını alıyor artık." dedi ayaktaki kadına.

Bülent eve girdi. Evin her köşesi, her detayı, Yağmur'un bir uzantısı gibi geliyordu ona. Sehpanın üzerindeki bitkiler, yerdeki rengârenk halı, bulaşık makinesinin içindeki limon kabukları... Her biri Bülent'in zaten sağlam olmayan aidiyet duygusuna bir darbe daha vuruyordu. Youtube'dan bir pasta tarifi videosu açtı. Yapacağı pastayı, bir kaba-hati örtmek için kullanılan ucuz bir numara gibi görüyordu. Hediye alacak parası olmadığı için yaptığı bir şirinlik... Yumurtaları çırparken tüm bedenini ısıtan cinsten bir hisse kapıldı. Hissin adını koyamıyordu. Bilek hareketleri keskinleşti, hızlandı. Hıncını yumurtalardan çıkarıyordu. Dişlerini sıktı, halihazırda kıvamını almış olan yumurtaları çırp-tıkça çırp-tı. Yüz metre ötedeki caminin hoparlöründen çıkan ezan sesinin evin içine dolmasıyla, elindeki çatalı fırlattı ve pencereyi çarparak kapattı. Pencerenin kulpu elinde kaldı. Kulpu önüne doğru atıp degaj yapan bir kaleci gibi tekmeledi. Ayağının üst tarafında hissettiği acıyla birlikte kendini tamamen kaybetti. Mutfağın ortasında cenin pozisyonunda yatıyor, fayansı yumruklayarak anlamsız sesler çıkarıyordu. Bir an Yağmur'un eve geldiğini ve onu bu şekilde bulduğunu düşündü. Kendini dışarıdan, Yağmur'un gözünden seyretmeye başladı. Bir süre hareketsiz ve sessiz kaldı. Nefesini düzenledi. Ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi pastayı yapmaya devam etti. Tencerede çikolata eritirken kendi kendine "Nefretimi kattım bu pastaya." dedi ve kıkır kıkır gülme-yeye başladı.

Pastayı dolaba koydu. Yağmur'u arayıp işten çıkar çıkmaz eve döneceğinden emin olmak istedi. Aradı, cevap alamadı. Bir kez daha aradı ve telefon birkaç kez çaldıktan sonra ikinci kez aradığı için pişman olup kapattı. En sevdiği gömleğini ütüledi, duşa girdi. Duştan çıktıktan sonra bornozuyla yatağa atladı. Daha vakti vardı.

Sağına döndü, yatağın normalde Yağmur'a ait olan tarafına yattı. Yağmur'un geçen sene -Bülent kendini kurtulması imkânsız gibi görünen bir durumdan çekip çıkarmayı başardıktan sonra- kendisine söyledikleri geldi aklına. "Sana bakınca, ihtimali düşük olan şeylerin bile, öyle ya da böyle, var olabileceğini görüyorum. Varlığın bana umut veriyor." İlk duyduğunda abartılı ve gerçeklikten uzak olarak nitelendirdiği bu sözler, geçmişten gelip ona el uzattı. Bülent sıkı sıkı tutundu bu ele. Bir yolunu bulacaktı ve sürekli olmadığı yerde mutlu olmayı bırakacaktı. Yağmur'u seviyordu, kendini de sevecekti. Her şeyden önemlisi, Yağmur'un sevgisini yeniden kabul edecekti. Kendine anlatıp durduğu, hayatıyla ilgili hikâyeyi değiştirecekti. Dünle bugünü kıyaslamaya son verecekti. O an, yatakta bornozuyla yatıp tavana bakarken düşündüklerinin, sık sık yaşadığı, ucuz, anlık aydınlanmalardan biri olmadığı hissine kapıldı; bu kez sahiciydi. Ya da değildi. Ne olursa olsun, deneyecekti.

Pastayı dolaptan çıkardı, üzerine mumları yerleştirdi. Masayı özenle hazırladı. Sevişecekleri zaman oynatmak üzere bir şarkı listesi ayarladı. Sevişmeden de dinleyebilirlerdi elbet. Üstünü değiştirdi, saçlarını şekillendirdi. Aynadaki görüntüsü, uzun zaman sonra ilk kez hoşuna gitti. Aynanın karşısında, yansımasına göz kırıp melodik, tiz bir sesle "You still got it dawg!" dedi. Her şey hazırды. Yağmur da birazdan gelirdi herhalde. Yine tanımlayamadığı bir hisse kapıldı. Belki heyecandı adı, belki gerginlik. Bir şeyden emindi yalnızca: Bu akşam, her şey değişecekti. Bülent saatler önce salondaki koltuğa fırlattığı telefonunu alıp Yağmur'dan haber var mı diye bakmak için yatak odasından çıktığı an, Yağmur anahtarla kapıyı açtı. Büsbütün telaş içinde Bülent'e koştu, sarıldı. Bülent şaşkıındı. Kısa süren sarılmanın ardından Yağmur kendini geri çekti ve Bülent'e öfkeli gözlerle bakarak bağırdı: "Niye açmıyorsun telefonunu ya, on kere aradım, on kere! İki cevapsız arama gördüm, bi' şey oldu sandım. Saatlerdir ne senaryolar kurdum kafamda biliyor musun?" Bülent'in şaşkınlığı daha da arttı. Sesini, Yağmur'u sakinleştireceğini umduğu bir tonda kullanmaya özen göstererek cevap verdi.

"Görmedim canım. Telefonum hep sessizde, bilmiyor musun? Hazırlık yapıyordum, pasta yaptım sana. Neden bu kadar telaşlandın ki?"

"Bilmiyorum Bülent, bilmiyorum... Aylardır ne hâlde olduğunu görmüyor musun? Ben artık aradığında duymadığım için kendini öldürmüş olabileceğini düşünmekten çok yoruldum. Sanki böyle bi' uçurum kenarında duruyorsun ve ben ufacık bi' dikkatsizlik yaparsam seni aşağı itecekmişim gibi geliyor. Bu ne kadar zor biliyor musun?"

Bülent'in gözleri doldu. Yağmur'a sarıldı.

"Biliyorum, biliyorum... Canım benim, düşünme bunları artık. Her şey çok güzel olacak. Bugün senin doğum günün. Özür dilerim. Gel hadi, pasta keselim. Mumları yakalım, bi' dilek dile. Benim için endişelenmene gerek yok artık. Söz veriyorum."

Yağmur, Bülent'in söylediklerine inanmadı. Yine de gözyaşlarını sildi ve Bülent'in düşlediği akşamı yaşamaya, her şeyi etraflıca düşünmeyi ertelemeye karar verdi.

Mumları üflemeden önce, bir sonraki doğum gününü başka bir yerde, başka insanlarla, daha mutlu geçirmeyi diledi.

Fake Kiss

Kaan Benli

İllüstrasyon

Evinin anlatmaya başlıyor birdenbire. Kirasının pahalı olduğunu ama evelallah ödeyebildiğini söylüyor. Bu övünüsünü saygıyla karşılıyorum. Evinin aşırı merkezî bir yerde olduğundan bahsediyor. Her yere yürüyerek gittiğinden, evinin arkasındaki küçük sevimli bahçeden, dikeceği çiçeklerden, kendisinin boyayacağı saksılardan söz açıyor. Sardunyalar daha iyi büyüsünler diye saksıya yumurta kabuğu koymalı, diyor. Durup bir an birbirimize bakıyoruz. Hayır. O yere bakıyor, ben gözümü onun yere eğilmiş kafasında gezdiriyorum. Neyi anımsamaya çalışıyor o sıra?

Sokağını sakin bir muhit diye tanımlıyor. Dertsiz, sıkıntısız bir mahalleymiş. Hiç öyle korktuğu, düşünüldüğü gibi değilmiş. Mahalle hakkındaki söylentiler doğru çıkmamış.

Hafif gülümsüyor dudağı... Gözleri? Gözleri bana çarpıyor. Şüpheli hâlîme, onun evi için sahip olduğu mutluluğu konusundaki şüpheye tanık oluyor. Bu tanıklık onu üzecek. Yeniden inandırmaya çalışıyor.

Bacaklarını sandalyeye uzatıp “Oh be!” diyor, “Her yere yürüyerek gidiyorum. Dışarı çıkıyorum ya, beş, bilemedin sekiz adım sonra tramvayı görüyorum. Caddeye çıkarken köşede bir fırın var ki... Öf, ben hayatımda böyle tatlı poğaça yemedim. Bugün de erkenden geldim işte okula. İnsanın evi yakın olunca böyle zamansal talihsizlikler oluyor tabi...” Keyifleniyor.

Bu hayattaki en büyük şansı yalnız başına yaşamakmış. Oysa yalnızlık insan olmanın çocuk vaktinden beri seçili verilmez kimseye. Geceleri ay ışığını izlemek üzere bahçeye çıktığında guguk kuşları sarıyormuş etrafını. Hatta kapının önünde asılı hasır sepete yuva bile yapmışlar. Bir onların sesi gibi bir de sabahın ıssızlığında uyanmak gibisi yokmuş.

Neydi o eski mahallenin hâlî? Bahar geldi mi çoluk çocuk kapının önünden ayrılmaz, erkenden uyandırılırdı... Böyle çok iyi, çok çok iyi.

Çay alma bahanesiyle yanından ayrılıyorum. Yürürken okulun bahçesiyle kantin arasında düşünmem için uzun bir zaman dilimi oluyor. Durduk yere, neden bilmem, bana evini anlatmaya başladı. Tek bir imge beliriyor: Evinin sessizliğini duyuyorum. Sen sokağını söyledikçe, ben camdan gözlediğini görüyorum. Sen temiz bir muhit dedikçe tenhalığı çarpıyor kalbinin. İnsan niçin bu kadar anlatır? Bana bunları anlatırken kaç parantez açıyorsun kendine? Gizimi en derine gömmek istiyorum. Fakat içinizdeki sırları ne kadar saklarsanız o derece kuvvetle parıldıyor işte.

Işığın gözümü alıyor gizlerinizin. Gittikçe griye çalan yaşamımızı böyle ıııklı masallar anlatıp aydınlatmaya çalışsak da rüya çok çabuk bitiyor. Hepsi yüzünde okunuyor. İnsan, en çok kendine açıklayamazsa bir başkasına bu denli anlatıyor.

Sizinle Evlenemem Cengiz Bey

Günsu Özkarar

Öykü

Hemen hemen tüm renklerle derdi olan bir adam bu Cengiz Bey. Sarı desen gözünün önünde çok patlıyormuş, kırmızının dominantlığından rahatsız oluyormuş, siyahın adını bile anmak istemezmiş, beyazı saf ve moru da gereksiz buluyormuş.

Yıllardır yalnızım diye, arkadaşlarımla bana münasip bir eş adayı olabileceğini düşünerek buluşturdıkları adam kendisi. Pastaneye oturur oturmaz evini boyatması gerektiğinden bahsetti.

“Hangi renge boyatacağın?” dediğim anda da başladı renklerle ilişkisini anlatmaya. Ben çay mı içerim kahve mi hiçbir şey sormadı. Sözünün arasına kafasını uzatan garsona iki Uludağ Gazozu sipariş edip, konuşmaktan hararet bastığından olsa gerek gazozunu da bir dikişte içti.

Bana hangi rengi sevdiğimi sormasını beklerken şişenin içindeki pipetle oynadım da oynadım. Cam gibi denizi çağrıştıran bir pipet.

Bu Cengiz Bey ile sevgili olursam, belli ki herşey onun himayesinde olacaktı. Ne yiyip ne içecektik? Bekâr anılmak artık çok ağrıma dokunduğu ve bana kendimi diğer kadınlar arasında başarısız hissettirdiğinden artık biri ile ilişki kurmam gerektiğine inancım yüksekti. Ama Cengiz Bey’in dominantlığına el ayak çekilince nasıl tahammül ederdim bilmiyorum.

İlişkiler bana zor geliyordu. Sosyal çevrenin içinde başka iki insandınız, evde başka iki insan, yatak odasında başka. Çeşitli labirentlerde el ele kalmayı başarmak veya başaramamaktı çift olmak. Ben öyle işin içindeki aşktan sevgiden yana çok düşünenlerden değildim.

Bir tek, en sevdiğim şeyleri beraber yapma fikri beni heyecanlandırıyordu. Denizde yüzme fikri. O cam gibi, altı görünen deniz... Balıkları incelemek için çarşafını sıyırmaya bile gerek yok. Cam mavisini. Bunun başka bir adı da olmalı.

Cengiz Bey benim daldığımı görünce elini yüzümün önünde bir salladı. "Burada mısın?" dedi.

Kesin beni uyandırmaya kalkıştığında da böyle yapacaktı bu adam. Başımı salladım.

Sessizliğimden ötürü meraklanmış olmalı. "Gazozu mu sevmedin? Pipetle oynayıp duruyorsun." dedi.

"En sevdiğim renk de benim bu pipet, ondan..."

Tam birlikte sevdiğim şeyleri de yapar mıyız garantisini almaya çalıştım ki yine aldı kumandayı eline.

"Bak o renge benim de içim ısınır. Su şifalı şey sonuçta. İnsan hatırlayınca bile rahatlıyor. Bir keresinde rahmetli babaannem..."

Susmayacaktı bu adam. O konuşurken garsona el edip "Bir kahve bir de hesap." dedim.

"A niye kalkıyorsun? Aynı rengi seviyormuşuz ne güzel. Babaannem görse çok şaşırırdı bu tepkine." dediğini duydum ve çok ilgilenmeyerek pipeti parmaklarımın arasında yuvarladım.

Yine de kendimi tutamadım. "Hangi renkmiş bu?" dedim. "E mavi." dedi.

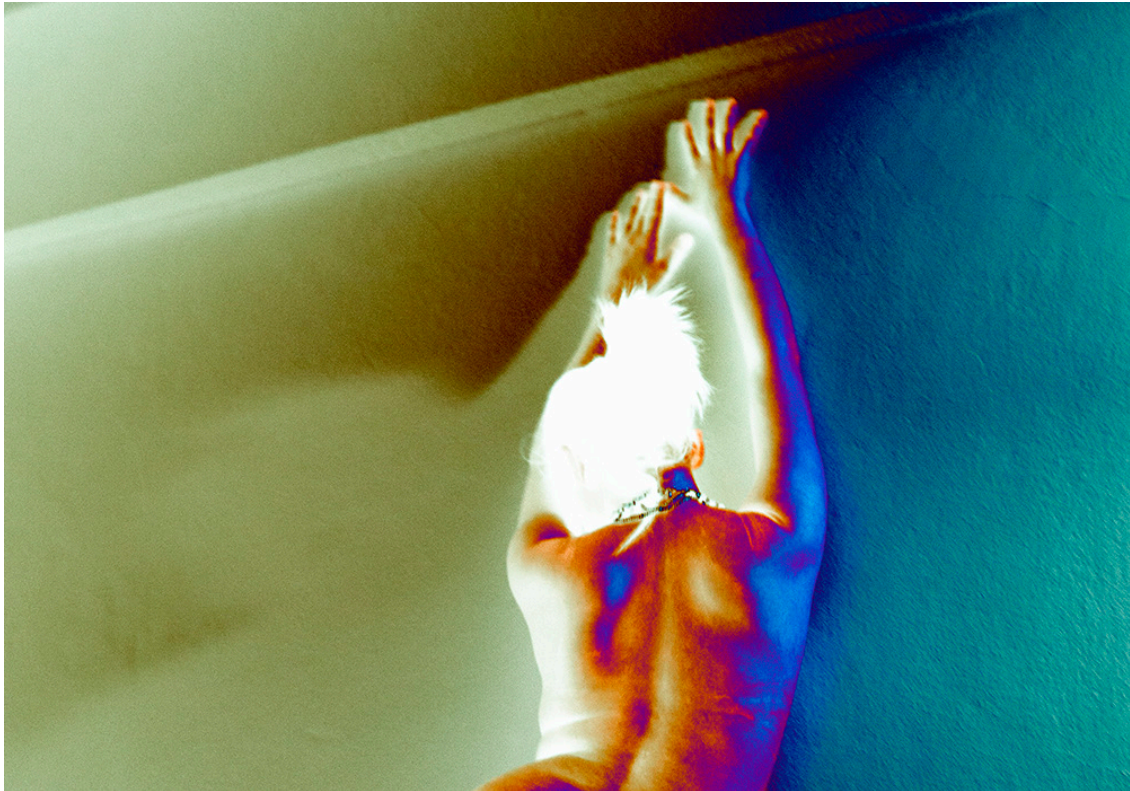
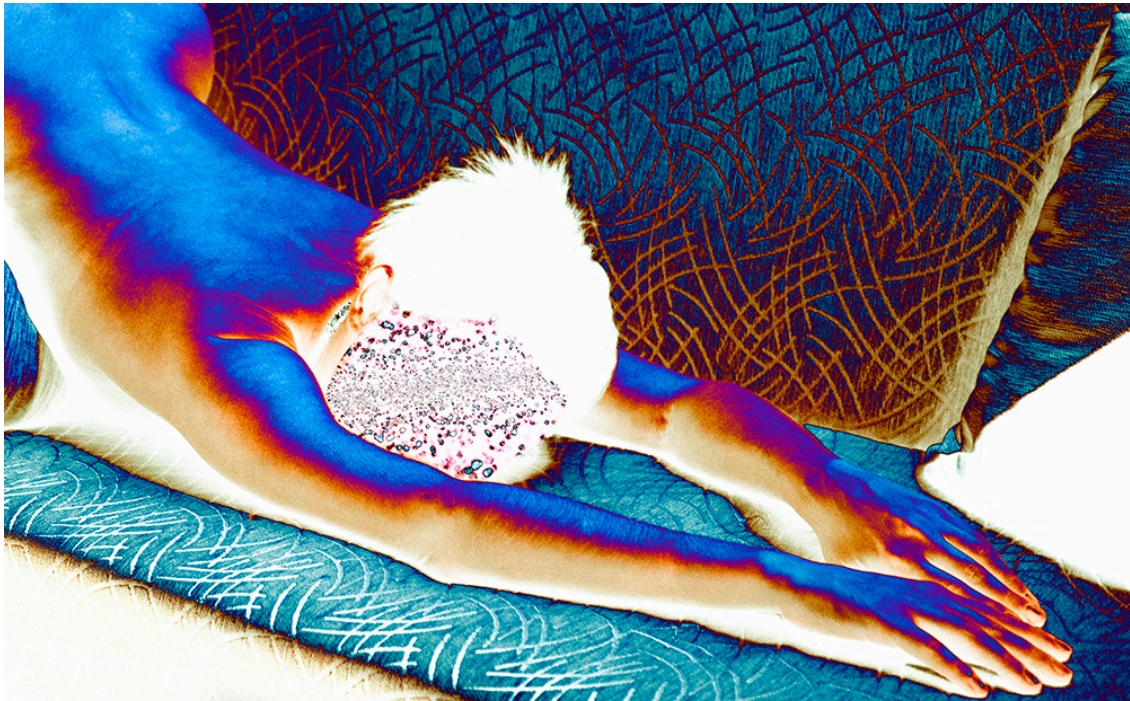
"Hayır mavi değil. Ben daha şeffaf renkleri severim ve açıkça söylemek gerekirse geldiğimden beri konuşamamaktan da çok sıkıldım. Ben sizinle katıyen evlenemem Cengiz Bey."

Cengiz Bey ağzımdan çıkan cümle havada asılı kalmış gibi bakakaldı bir süre ve "Zaten ben demeden evlenmeyiz." dedi tüm dominantlığı ile.

Passion
Ayaz Yıldız

Fotoğraf

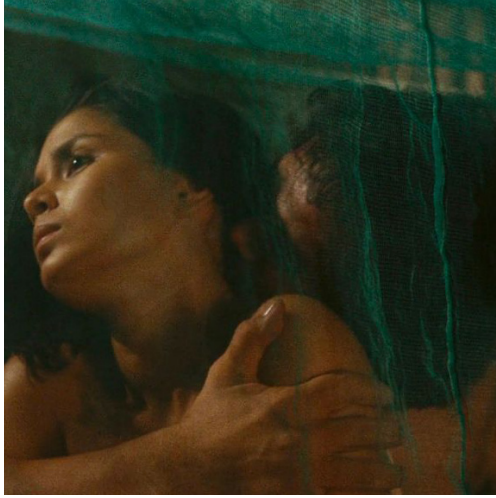
Göz Ardı Edilmiş Klasikler Keşif: Filipinler Sineması

Mesut Adlin

Film İnceleme

Insiang (1976, Lino Brocka)

Insiang, annesinin yeni erkek arkadaşının tecavüzüne uğrayan bir kadının çaresizliğini ve intikamını vurucu bir dille anlatıyor. Olağanüstü bir aile melodramı olan Insiang, bana çokça Antik Yunan tragedya-

nı ve Ömer Lütfi Akad'ın *Göç Üçlemesi*'ni anımsattı. Filmi yalnızca aile melodramı olarak tanımlamak pek doğru olmaz. Aynı zamanda Marcos dönemindeki faşizm ve tiranlığın bir metaforudur ve filmin mezbahada başlayan açılış sahnesi yardım çığlığı niteliğindedir. Insiang, Martin Scorsese'nin işbirliğiyle World Cinema Project tarafından restore edilip yıllar sonra ilk kez 2015'te Cannes'da gösterildi. Hatta Cannes'da gösterilen ilk Filipin filmi oldu. Lino Brocka'nın filmi, Filipinler'in sıkıyö-

netim altında olduğu dönemde (1972-1981) çekildi ve Brocka'nın bu sıra dışı, parlak filminin çekimleri 11 gün sürdü.

Perfumed Nightmare (1977, Kidlat Tahimik)

Değişim, gelenek, sömürgecilik ve toplum gibi meseleleri sivri ve eğlenceli bir dille anlatan Kidlat Tahimik'in bu filminin ilk uzun metrajı olduğuna inanmak zor. Filipinler'de bir dolmuş şoförü hayranlık duyduğu Avrupa'ya gitme hayalleri kurar. Oraya gittiğinde ise, geride bıraktıklarından farklı olmayan modern dünyanın acımasızlığıyla yüzleşir.

Kinatay (2009, Brillante Mendoza)

Brillante Mendoza bu filmiyle 2009 Cannes'da en iyi yönetmen ödülünü aldı ve jüride Isabelle Huppert (jüri başkanı), tüm filmleriyle özellikle *Burning*'le gönlümüze taht kurmuş Lee Chang Dong ve Nuri Bilge Ceylan vardı. Daha sonra İstanbul Film Festivali'nde gösterildiğinde festival kitapçığında Nuri Bilge Ceylan'ın filmle ilgili övgü dolu cümleleri yer alıyordu. Hatta Cannes'da aynı seçkide yer alan Tarantino, filmi çok sevdiğini söylemiş. Kinatay, kriminoloji öğrencisi Peping'in evlendikten sonra daha fazla para kazanmak istemesi ve bilmediği bir çeteye dahil olmasıyla ilgili.

Spoiler: Filmin yaklaşık 50 dakikası bir kısmını gördüğünüz bu minibüste geçiyor.

Birbiri ardına ertelenen alarmların sonuncusuyla uyanıyorum. 16.00. Bugün de erken kalkamadım ama üzerinde durmuyorum. Kaçır-
dığım bir şey yok. Yatağın öbür ucuna çıkardığım hırkamı giyip mut-
fağa doğru yürüyorum. Ayaklarım üşüyor. Terlikler kim bilir nerede?
Buzdolabını açıp az sayıdaki alternatiflerime göz atıyorum. Kahvaltıs-
sı bir şey mi yoksa akşam yemeğimsi bir şey mi? Oyumu kahvaltıdan yana
kullanıyorum. Mutfak işlerinde hiçbir zaman hünerli olmadım. Bu
yaştan sonra da tren kaçmış gibi hissediyorum. En azından yemek ko-
nusunda kendimi şımartma ihtiyacı hissetmiyorum diyebilirim. Uzun
zamandır karnımın doymasıyla yetiniyorum.

Annemin yazdan hazırladığı menemenliği ve üç yumurtayı tezgâ-
hın üstüne çıkarıyorum. Damacanadaki su bitmiş, musluk suyuyla dol-
duruyorum ketili. Youtube'dan Radiohead'in *Ok Computer* albümünü
açıyorum. Bir işle uğraşırken arkada bir sesin olması rahatlatıyor beni.
Kendimi dinlemek istemiyorum. Tavaya biraz yağ koyup menemenliği
ekliyorum üzerine. Ocağın altını yakıyorum. Salona gidip dün gecedan
kalma Prag kupamı alıyorum. Gittiğim her şehirden bir kupa getirme
niyetim vardı. Üçüncü kupayı kim bilir ne zaman alacağım? Berlin ve
Prag'ı dönüşümlü kullanıyorum. İçindeki poşet çayı çöpe atıp suda çal-
kalıyorum kupayı. İç yüzeyindeki karartılar makinede yıkayınca geç-
miyor. Nasıl çıkaracağımı bilmiyorum, bir ara annemi arayıp sormam
lazım. Sıcaktan fokurdayan menemenliğin üzerine kırıyorum yumurta-
ları. Karnım ağrıyor. Çıplak ayakla mermere basmaktan ya da açlıktan.
Bağırsaklarımdaki hareketi hissediyorum. Şimdi sıçmayacağım. Son
ana kadar beklemek hoşuma gidiyor. Telefonu cebime koyuyorum. Bir
elime tavayı alıyorum öbür elime de kupayı ve iki dilim ekmeği sıkıştır-
rıp salona geçiyorum.

Masanın üstü bardak ve abur cubur çöpleriyle dolu. Bir şey iç-
meden duramıyorum. Özellikle de sigara içerken. Çok fazla sigara iç-
tiğim için gün içerisinde çok fazla içecek tüketiyorum. Ama su değil.
Kola, soda, poşet çay... Burnum aka aka yiyorum acı menemeni. Kalan
ekmekle tavayı bir güzel sıyrıyorum. Tütün poşetime bakınıyorum,
bulamıyorum. Zamanda geriye gidip hatırlıyorum. Yatmadan önce

balkonda tüttürmüştüm. Doğru! Balkondaki poşeti alıp salona dönüyorum. Üzerine çiğ mi düşmüş ne olmuş? Islak ıslak. Filtrem bitmek üzere. Ne zaman bitecek olsa almışken fazladan almadığıma yanyorum ama her seferinde iki paket alıp dönüyorum. Dışarı çıkmak istemiyorum. Hele ki bu saatte meydan kalabalığının içine karışmaya hiç niyetim yok. Kendime bir sigara sarıyorum. Adına sigara denirse. Kaç ay oldu hala doğru düzgün beceremiyorum. Kâğıdın filtreyi saran kısmı devamlı açılıyor, ortası o kadar şişkin ki neredeyse yırtılacak ucu ise bir o kadar ince. Pelin arıyor. Kim bilir ne isteyecek. Konuşmak istemiyorum, mesaj atsin. Sigarayı söndürüp sıçmaya gidiyorum.

Işığı açınca terliklerle göz göze geliyorum. Onlarla her gün köşe kapmaca oynuyorum. Klozete oturup cebimden telefonu çıkarıyorum. Kelime Avı. Beş oyundur beni yenen Faruk35'e karşı sıra bende. Bu piçi yenene kadar rahat etmeyeceğim. HELA yazıyorum. 12 puan. Hiç yoktan iyi. Twitter'a giriyorum. Dolar, Euro, Berat Albayrak, Ali Koç, Emre Belözoğlu, Dolar, Euro, Berat Albayrak, vaka sayısı, pandemi, Fenerbahçe'de son dakika! Fahrettin Koca, Dolar, Euro, Fenerbahçe'den forvet transferi! Berat Albayrak... Telefonu cebime koyup kıcımlı siliyorum.

Ayaklarım buz kesmiş. Kışlık bir çorap geçirip mutfağa gidiyorum. Ketilı kaynatıp Prag'ın poşet çayını yeniliyorum. Bilgisayarın başına oturuyorum. 2 yeni mail, ikisi de reklam. Çöp kutusuna taşıyorum. Youtube'a *The Do* yazıyorum, arkada çalsın, biraz hareketlenelim. Facebook'a giriyorum. Hâlâ tanımadığım insanlardan arkadaşlık isteği alıyorum. Bunu hangi motivasyonla yapıyorlar merak ediyorum. Kimin doğum günü diye bakıyorum, kayda değer biri yok. Listede aşağılara iniyorum. Dört gün sonra Sevdâ'nın doğum günü. Kendimi hatırlatmak için iyi bir fırsat. Mesai zamanı!

Kimsenin adını bile bilmediği Yaren Yayınevi'nin sosyal medya hesaplarını yönetiyorum. Onlar benden ne isteyeceğini bilmiyor, ben onlara ne verebileceğimi bilmiyorum. Deniyorum bir şeyler. Prestijli yayınevlerinin hesaplarını gözlemliyorum. Sosyal medya yönetimiyle alakalı "How to" videoları izliyorum. Yaren Yayınevi'ni kitlelerle buluşturmak için elimden geleni yapıyorum. Pelin bir daha arıyor. Açmıyorum. İşe başladığımda bana bir koli kitap göndermişlerdi. İşin tek güzel yanı da buydu herhalde. Masamın üzerinde bana hediye olarak

gönderdikleri kitaplardan seçtiklerim dizili. Bunlar okuduğum ve okurken altını çizdiğim kitaplar. Altını çizdiğim kısımları alıntılıyıp instagram postları hazırlıyorum. Kelime Avı'ndan bildirim geliyor. Faruk35, kelimeme ilave yapıp HELALLİK yazmış. Son harfi de kelimenin 3 katına denk getirmiş. 42 puan! Onun bunun çocuğu. Sesli harfim de yok. Bunun İ harfinin yanına T ekleyip gönderiyorum. 3 puan! Umarım mesajımı almışsındır Faruk. Son filtremle eciş bücüş bir sigara daha sarıp yakıyorum. Çıkmam lazım.

İki kat maskemi takıp, ellerim cebimde doğruca tütüncünün yolunu tutuyorum. İş çıkışı. Sokaklar insan kaynıyor. İş çıkışı tantanasının dinmesini bekleyemedim. İnsan yığınının aşip tütüncüye varıyorum. İçeride iki kişi var. Tütüncü "Buyur abi." diyor. Kafa selamı veriyorum. Müşteriler çıkınca giriyorum içeri. On paket filtreyle on paket kâğıt alıyorum. Sağ cebime tıktırdıktan sonra, sol cebimden çıkardığım dezenfektanı boca ediyorum elime. Pelin mesaj atmış "Sana güzel bir haberim var, görünce ara beni." diyor. Eve gidince ararım. Nasıl bir haber alsam hoşuma gider hiçbir fikrim yok. Hiç yoktan iyidir he? Ellerim cebimde insan yığınının aşip eve varıyorum. Ellerimi yıkayıp Pelin'i arıyorum.

İyi bir reklam ajansıyla iş görüşmesi ayarlamış bana. Kiwi. Adını daha önce duymadım. Ofiste çalışacakmışım. Düşüneceğim dedim. Geri dönüş bekliyorlar, çabuk düşün dedi. Tamam dedim. Dışarıda olma fikri hoşuma gitmiyor. Para da lazım. Yok desem Pelin her fırsatta başıma kakacak onu da biliyorum. Soyunuyorum. Telefonu hoparlöre bağlayıp Queen açıp duşa giriyorum. Neden bilmiyorum ama suyun altında daha iyi karar verdiğime inanıyorum. Her yerimden fırlayan kıllar gözüme batıyor. Koltuk altımdan başlayıp, taşaklarıma kadar tıraş ediyorum. Durulanıp çıkıyorum. Bildirim gelmiş. Kelime Avı. Faruk35, kelimeme ilave yapıp İTİBAR yazmış. Kelimenin iki katına denk getirmiş. 36 puan! Onun bunun çocuğu. Pes ediyorum. Uygulamayı silip Faruk35'i hayatımdan çıkarıyorum. Aynada kendime bakıp sırtıyıyorum. Kıllarla kaplı göbeğime, vaktinden önce beyazlayan saçlarıma, ağzımın içine kadar giren sakallarıma... Tuvalete gidip bir poşet alıyorum, lava-boya yerleştiriyorum. Önce saçımı beşe vuruyorum. Sonra bıyık kalacak şekilde kesiyorum sakallarımı. Poz veriyorum. Bıyıkları da kesiyorum. Kendimle bakışıyorum. Uzun uzun. Pelin arıyor. Açmayacağım. Mesaj atsın.

Belki Benim Kâğıt Param Bir Şekilde Döne Dolaşa Senin Cebine Girmiştir

Öykü

Eren Sülün

Üst perdeden bir kolay gelsin patlatarak giriyorum dükkâna. Kasadaki iri kıyım, çan sakallı tekелci; kafasını hiç hareket ettirmeden gözlerini karşısındaki masaüstü bilgisayardan bana doğru kaydırıyor. Tam o anda bilgisayardan “Sen seversin benim kahvemi gel sana da yapayım.” diye bir ses geliyor. Bilgisayarın diğer ucundaki hanımefendi “Kolay Gelsin!” imi işitmemiş olacak ki tekелciden dönüş alamadığı kısa bir boşluktan sonra “Annem fal baktı az önce, E harfi çıktı.” diye ekliyor. Bir paket sigara uğruna romantik bir ilişkinin mahremiyetinde buluyorum kendimi. Winston Light alacakken rafta gözüme ilk çarpan sigara Muratti Rosso olduğu için telaşlı ama hâlden anlar bir tonda “Muratti Rosso.” diyorum.

Tekelciyi 31 çekerken yakalamışım gibi oluyor. İkimiz de bu durumun utancını yaşamak zorundayız şimdi. Bir taraftan da partneriyle flörtleşmesine bir yabancı olarak tanık olduğum için namussal bir problem konumundayım. Statüler o an birbirine karışıyor. Tekelci raftan sigarayı almak için bilgisayara arkasını döndüğünde bilgisayardaki bayan “Aloo? Alooo? Sesim mi gitti?” gibi sorularla tekелciyi rahat bırakmıyor. Tekelci sigarayı bana uzatıp bilgisayara eğiliyor:

-Bir dakika bekle, müşt... Abi adın neydi?

-Ayhan.

-Ayhan abi geldi, biraz bekle.

Artık bu ilişkinin üçüncüsü olduğum için mi beni müşteri diye çağırıyor? Ayhan abi... Tam romantik bir ilişkideki mature üçüncü kişi ismi gibi tınıyor kulağımda. Bilgisayardan ortam sesleri gelmeye devam ediyor. “Bozuk yok ama...” diyerek 100 TL veriyorum. Bakkal hemen 15 TL’nin üstüne “Yirmi, böööyle kırk... elliiii... böööyle yüz!” diyerekten tamamlıyor para üstünü. Ben de Hû diyerekten atıyorum adımımı bu dükkândan da bu üçlü ilişkiden de dışarı.

Cüzdanıma tıktığım paraları Atatürk'ümüzün kafaları aynı hizada olacak şekilde büyükten küçüğe dizmeye başlıyorum. Tam bu sağlıklı ilişkiden kurtuldum diye düşünürken para üstü olarak aldığım 5 liranın, ortasından yırtık olduğunu fark ediyorum. Normal şartlarda derhal dükkâna geri girip değiştireceğim bu parayı tekелci ve sevgilisi ile sonlandırdığımız çarpık ilişkimizden dolayı çaresiz, cüzdanıma geri koyup atlıyorum arabaya. Vatan Caddesi'ne girdiğimde korkunç bir trafik karşılıyor beni. Bir kereye mahsus bir sigara yakıyorum arabanın içinde camları yarıya indirip. Bir nefes alıp camdan dışarıya üflememle beraber dumanların arasından bir çocuk yüzü beliriyor.

-Su?

(Bu soru kafamda bir ampul yakıyor hemen.)

-Ne kadar?

-İki.

-Ver iki tane.

(Veriyor.)

-Aaa yırtıkmiş bu... Sorun olur mu?

Olabilecek en yanlış tartımlarla, çok kötü oynuyorum paradaki kocaman yırtığı yeni görme oyununu. Çocuk beşliği alıp bel çantasından para üstü çıkarmaya uğraşırken "Gerek yok," diyorum, "üstü kalsın." İyilik yap denize at. Beklediğim reaksiyonu alamıyorum. En azından insan bir teşekkür eder. Arkamdaki arabaların arasında dolaşmasını izliyorum dikiz aynasından. Camdan uzatılan 10 TL'yi alıp yırtık beşliği veriyor para üstü olarak.

Hayat işte böyledir. Biten ilişkilerimizin enkazını mutlaka üstlenecek birileri bulunur.

Musa Biçer: Yaşantılarımızın kısıtlandığı ve deneyimlerimizde büyük değişiklikler yaşadığımız bu dönemde yaratıcılıkla alakalı sorunlar yaşıyor musunuz? Eğer yaşıyorsanız bu sorunla nasıl başa çıkıyorsunuz?

Neslihan Yiğitler: Evet, kısıtlamalar, salgın, salgının görece yönetilmesi/ yönetilememesi, gelişen olayların tamamı beni etkiliyor ve bu konuda sorun yaşıyorum. Yaşadığım, gördüğüm, duyduğum kötü deneyimleri tersine döndürmeye ne kadar çabalasam da kimi zaman başaramıyorum. En çok gülmece yazmak istediğim zaman ya da güldürü öyküsü yazmaya çalıştığım zaman engellendiğimi duyumsuyorum. Çünkü bu koşullar altında gülecek konu, kelime bulmak oldukça zor. Ya gülmece yazmaktan vazgeçerek gerçekçi olmaya çalışıyorum ya da koşulların terse döndüğünü ya da hiç olmadığını varsayarak hareket ediyor ve başa çıkmaya çalışıyorum.

Zeynep Tat: Yanı başınızdan ayırmadığınız kitaplar var mıdır? Varsa hangileridir?

Neslihan Yiğitler: Başucumdan ayırmadığım çok fazla kitap var ama ilk üçünü hemen sıralayayım. Füruzan'ın *Parasız Yatılı* ve *Gül Mevsimidir'i*, Ernest Hemingway'in *Yaşlı Adam ve Deniz'i*, Sait Faik *Bütün Öyküleri*. Ama dört oldu galiba.

Haluk Şahin: **Bir yazın türü olarak sizi öyküye yönlendiren motivasyon nedir?**

Neslihan Yiğitler: Tek dürtüm yalnız öykücü olmaya çalışmamdır. Hiçbir zaman şiir yazmak ya da yaza yaza günün birinde romancı olmak istemedim. Hep öykü vardı, hep öykü olacaktı benim için. Öykü yazmazsam hiç yazmayacağım için kalemi oynatmaya başladığım günden bu ana kadar hep öyküye yönlendim. Bundan sonra söyleyebileceğim şey ise Sait Faik olacaktır. Onun yaşamı anlaması, onun insanı anlamasından gelen hayranlığım bende kelimelerimi onun gibi kullanma isteğini uyandırmıştır.

Sorularınız için teşekkür ederim, sevgiyle her zaman.

Mâlum da Vururlar, Vurmazlar mı?

Kürşat Batuhan Tezel

Öykü

Gözlerini dimdik dikmiş bakıyordu rutubetini bir zehir gibi kusan duvara. Kapkaranlık odada, bir kusuru örtercesine vurulan baddananın kokusu, rutubetin küflü kokusuyla bir olmuş dolarken ciğerlerine, uyandırdı onu bu trans halinden, çıplak bir ampulün patlamaya yakın bir sesle yanması. Aklının tepesinde parlak bir fikircesine...

-Olmaz ki abicim. Bu böyle olmaz. Anasını sikmişler duvarın daha çok. Duvar kustukça bunlar ha babam vurmuşlar fırçayı.

-Ne yapalım dersin?

-N'apıcaz, alıcaz boyayı fırçayı biz boyucaz bir daha baştan. Bi ton iş anasını satayım.

Kaptan'ın gözleri parlıyor.

-Bambu fırçalar varmış abi onlardan alırız, sonra organik boyalar var galiba onlardan. Bi de bira alırız, bir yandan şarkımızı dinleriz bir yandan boyarız ha?

Mâlum sinirle:

-Ne bambusu organiği lan, boyalar moyalar zaten kaç para haberin var mı senin?

Kaptan'ın morali bozulmadan "Bakarız işte abi ya, çıkalım hadi." diyor.

Mâlumla Kaptan eski arkadaşlar. Kaptan'ın adı aslında Faruk. Bir gün bunlar arabalı vapurla karşıya geçerken Mâlum bunu arabalı vapurun tuvaletinde 31 çekerken yakalıyor. O günden beri Kaptan diyor Faruk'a. Kaptan'ın 98 model şekli şekil, yürürü beş para etmez arabasına atlayıp yapı markete gidiyorlar. Kaptan girdikleri gibi bir çalışan bulup isteklerini sayıyor. Bir süre sonra Mâlum boya reyonunda fiyatları inceleyen dolu bir alışveriş arabasıyla geliyor yanına Kaptan.

"Ne lan bunlar?"

"Malzemeler işte abi fırçası brandası."

"Kaç para lan bunlar?" diye soruyor Mâlum.

"1250 lira mı ne işte abi, ne bileyim daha kasadan geçirmedim ki." diyor Kaptan, henüz içinde boyaları bile içermeyen envanterini inceleyerek. Mâlum, ciddi bir tavır takınıp "Faruk seni sikerim." diyor. Mâlum yalnızca çok ciddiyken Faruk diye hitap eder Kaptan'a. Kaptan mesajı alıp bazılarını geri bırakmaya gidiyor. Az sonra Mâlum'un elinde boyalar, Kaptan'ın kucağında bambu fırça ve desenli brandayla ayrılıyorlar yapı marketten.

Arabada Mâlum'un ağzını bıçak açmıyor. Bir ara Kaptan'ın bağıra çağıra eşlik ettiği şarkının sesini, ancak duyulabilecek düzeye kadar kısıp "Kaç para tuttu?" diye soruyor.

"Efendim abi?" diyor Kaptan.

"Fırçayla poşet diyorum. Kaç tuttu?"

"Fırça 250 gibi bir şey, branda da 120 galiba. Bilmiyorum ki şimdi." diyor Kaptan. Şarkının sesini açıp susmaya devam ediyor Mâlum. Az ilerde eliyle dur işareti yapıp iniyor arabadan. Elinde iki poşet birayla geri dönüyor. "Ooo aklımdan tamamen çıkmış, kralsın." deyip eşek gibi sırtıyor Kaptan. Mâlum poşetten bir bira çıkartıp gömülüyor hemen biraya. Eve vardıklarında Kaptan ilk iş desenli brandaları yere seriyor. İki adım attığı gibi yırtılıyor brandanın bazı kısımları. Mâlum boya kovalarını kapıp geliyor. Kaptan'dan boyayı seyreltmek için su istiyor. "Damacanadan mı getireyim abi?" diyor Kaptan. Mâlum yine kızıyor. Kaptan suyla beraber elinde iki birayla geliyor. Kaptan dikkatsizce boşaltıyor boyayı sulu kovaya. "Yanına keşke kornişon falan da alsaydık be unuttuk bak." diyor. Mâlum, bırak unutmayı aklının ucundan bile geçmemiş olmasının rahatlığıyla "Alt çekmeyi aç kavanozda çekirdeklerle fıstık olacak kap getir." diyor keyifli keyifli. İki bira sonra Kaptan'ın yüksek enerjisine ve müziklerine uyum sağlayarak "Hadi bakalım, iş zamanı Kaptan efendi." diyerek ayaklanıyor. Ayaklanmasıyla yere kapaklanması bir oluyor. "Dikkatli döksene oğlum şu boyayı, her yeri boya yapmışsın. Terlikleri de bok ettik." diye bağılıyor Kaptan'a. Elini yüzünü yıkamaya gidiyor. Döndüğünde Kaptan'ın çoktan boya işine giriştiğini görüyor. Fakat çok emanet tutuyor sopayı Kaptan. "Evlat ver bakalım onu babasının ellerine!" Fırçayı sertçe duvara vuruyor, vurduğu gibi çat diye kırılıyor sopa elinde. "Bambusunun da amına koyayım, deseninin de. Bırak, siktir et otur biramızı içiçez, sohbet edicez." diyor Mâlum birkaç biralı kafasıyla, keyfini de çok kaçırmak istemeyip. Ertesi gün boyacı çağırıyor Mâlum. Usta Mâlumu yanına çağırıyor. "Kardeşim sen bu yerdeki muşambaları topla, bunlar en boktanı. Ayağının altında dağılıyor adamın. Ben kendim sererim yere." diyor. Mâlum, Kaptan'ı çağırıp ona toplatıyor desenli muşambalarını. Pencereye yaslanıp Kaptan'ın bambu fırça ve desenli muşambasını çöpe atışını izliyor.

Sıradan bir güne uyanmıştı. Yataktan kalktı, saate baktı. Ardından perdeleri ve pencereleri açtı. Mis gibi kokan deniz havasıyla karşılaştı. Derin bir nefes aldı. Muhteşem kokuyordu. Deniz kokusu ile burnu coşarken aynı zamanda martı sesleri ile kulakları da bir o kadar mutluydu. Ardından su içip lavaboya gitti. Tam dişlerini fırçalayacakken aynada gülümseyen bir yüzle karşılaştı. Ne yapacağını bilemedi. Bu günü diğer günlerden ayıran neydi?

Belki bu son.

Yaşamımızın hangi aşamasındayız? Bilmiyoruz.

Ya yıllara sahibiz ya da daha azına. Neyi düşünerek yaşamalıyız? Üzerimize yüklenen hem kendimizin oluşturduğu, hem dış etkenlerin meydana getirdiği bazı "Sorumluluklara" sahibiz. Bunlar nedir? En önemlisi iş. Tabii ki bu önem de çevreden gelen tepkilere göre belirlenmiştir denilebilir. Beğenilmeyen işler, beğenilmeyen uğraşlar. Çevresel etkenler hayatımızın her anında.

Ne zaman odaklanarak bir şey içtik ya da bir şey yedik? Bu eylemleri gerçekleştirirken genel olarak ya bir şeyler düşünüyor oluyoruz ya da bir şeyle uğraşıyor oluyoruz. Değil mi? Bir şeyleri odaklanarak yapmayı unuttuk. Anı yaşamayı unuttuk belki de. Hep yarınlar olacaktı gibi devam ediyoruz. Anlık mutluluk yok artık sahip olduğumuz. Geleceğe dair hayaller kuruyoruz, gerçekleşir mi? Kim bilir? Gerçekleştirmek için uğraşıyoruz. Hem zihinsel hem de fiziksel anlamda. Anlık mutluluğu düşünemeyecek kadar yoğunuz artık.

Kafamız karışık.

Bir yudum alıyorum içeceğimden. Yudum almaya devam ediyorum, yudumluyorum. Gün içerisinde düşündüğüm tek şey bu yudum. Tüm yorgunluğumu atmaya çalışıyorum. Saatlerdir dışarıdayım benden istenilen her şeyi yapmak amacıyla. Yapıyorum, mutlu olmuyorlar. Kendimi de mutlu edemiyorum. Sorguluyorum nedenini ancak kendi kendime bir cevap bulmam imkânsız. Başkalarından yanıt almak beni daha da mutsuz eder gibi geliyor.

“Pıt pıt” sesler geliyor dışarıdan, yağmurun son damlaları. Balkon çıkıyorum, güzel bir koku. Ah, işte toprak kokusu. Klasik bir betimleme olduğunu düşünüyorum ancak başka ne bu kadar güzel olabilir ki? Balkonun demirlerine yaslanıyorum, gökyüzüne bakıyorum. Ne kadar muhteşem! Ayın da en sevdiğim hâli, dolunay. Dalıyorum ayın bu hâline, hayaller kurmaya başlıyorum. Küçükken, okuma yazma bilmiyorken göz gezdirdiğim masal kitabındaki ay çizimleri geliyor aklıma. Ayın üzerine iple bağlanmış salıncakta sallanan çocuklar... Evet, küçüklükten beri hayalim değil miydi bu benim ancak rüyalarımda kavuşabileceğim?

Gıy... gıy... Salıncak sesi duymaya başlıyorum, rüzgâr esintisi de bir yandan. Gözlerimi kapatıyorum. Gözlerim âdeta bir kapı. Benliğime dönmek istediğim zaman aralanmış olan bu kapıyı kapatıp her şeyden uzaklaşmak istiyorum.

Oturmuşuz Çalış'ta, kumsala. Uzaktaki ışıklar nereden acaba diye tahmin etmeye çalışıyoruz. Karşımızda da bir ada. Her seferinde soruluyor: “Bu hangi ada?”

Güzel bir yaz akşamı, toplanmıştık deniz kenarında. Hafif bir esinti, arkadan gelen şarkı söyleyen insanların sesleri... Herkes mutlu, en azından o an herkes mutlu gibi. İçkilerimiz danslarımıza, sohbetlerimize eşlik ediyor. Hepimizin tüm yıldan beklentisi belki de bu gece. Bu gecenin ya da bu tatil hissinin samimiyetiyle çalışıyor, yoruluyoruz belki de.

Her şeyin sıfırlandığı bir an var mıdır? Zihnen demek istiyorum. Herkesin her olay için bir “Geçiş noktası” vardır elbette. Bu noktaya istemsiz ulaşırsınız, değil mi? Bir an gelir “Evet, tam da bu an!” dersin ve yaşadığın olay iki aşamalı bir hale bürünmüştür: Öncesi ve sonrası.

İşte belki de bu gece, bu toplanmamız bizim “Geçiş noktamız” oluyordur. O an algılayamasak da daha sonrasında, geçmişe baktığımızda farkında olmadan gerçekleştirdiğimiz bir eylemdir belki de bu durum.

Kim bilir?

“Başınıza gelen her ne varsa, sadelikle karşılayın.”

– Rashi

I.

Zirvesini bulutların ceplediği dağlardan hızını alan poyraz, karlı köy yolunu iştahla yaladı. Sabri, Coltrane’in dokuzuncu gırtlak boğumu gibi titriyor, öte yandan kıcını yasladığı arabada onu seyreden Darcan’ın kayıtsızlığına karşı inceden kızışıyordu. Dizlerine kadar kara batmış, kevgire dönmüş çizmeleri yüzünden ayakları epey ıslanmıştı. Cep telefonu bir an için kapsama alanına girsin diye ettiği dualar kabul olduğu gibi karşısında tiz bir kadın sesi buldu, derhal derdini anlatmaya koyuldu. Dağ başında mahsur kaldıklarını söylemesi on saniye sürse, tiz ses de nerede olduklarını sorunca –öyle ya, bölgede sayısız dağ, tepe vardı– eder yirmi saniye. Yirmi saniye içinde yeniden koptu bağlantı. Kadının sesi, rüzgârın ürpertici ıslığına bıraktı yerini. Sabri sağ eliyle saçlarını sıvazladı. Gücü yetse tutam tutam koparır, hışımına fırlattı. Telefonu birkaç kez daha yokladı, naçar hâlde arabaya döndü.

Darcan, çalışma arkadaşının biçimden biçime girişini hiç seyretmemiş gibi hevesle sordu: “Ne oldu, ulaşabildin mi?” Sabri konuşmadı. Yalnız ellerini iki yana açtı, ardından camını aralayıp bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekti. Dikiz aynasına asılı kompakt disk kendi eksenince dönüyor, diskin arka yüzü kime dönse onun gözünü alıyordu. Lafını sürdürdü Darcan: “Bari meramımızı anlatsaydık, daha adamlara ulaşamadık bile.” Sabri’nin çenesi çözüldü: “Ulaşmasına ulaştık da yarım dakika sürdü sürmedi, hat yine koptu. Saat erken, gün boyu deneriz.” Sırf meslekte Darcan’dan daha kıdemli diye sabahtan bu yana Kara Yolları’nı arayıp duran, zangırdamaktan damakları uyuşan oydu. Asabı bozulmuştu fakat vaziyetin vahametinden miydi, yoksa Darcan’ın esrek hâllerinden mi bilemedi. “Kaç sefer ben çıktım ayaza, birazdan sen denersin. Ben biraz uyuyacağım.” dedi bir çırpıda, göz bandını alına taktı. Arabanın kliması içeriği soba gibi ısıtıyor, Sabri uyumak için sigarasının bitmesini zar zor bekliyordu.

Kafasını cep telefonundan kaldırdı ve “Sabri abi,” diye lafa daldı Darcan, saatlerdir yapay zekâ ile tavla oynamaktan bunalmıştı besbelli. “Yanlış anlamazsan, arkada mevta yataarken nasıl rahatça uyuyorsun?” Sabri’nin ayazdan bembeyaz kesilmiş suratı ifadesizdi, “İlk zamanlar ben de aynısını soruyordum Mustafa Abi’ye. Onunla nakle çıkardık o vakitler. O da rahmetli oldu geçenlerde, Allah nurlar içinde yatırsın. ‘Zamanla alışır, duymaz olursun,’ derdi bana. Sen de yenisin henüz, bir iki ay geçsin hele, nasıl uyuduğuna sen bile şaşarsın.” Darcan çabucak kabullendi mesleki akıbetini. “Sen nasıl başladın bu işe abi?” diye sordu bu defa. Sohbetin güzergâhını değiştirmezse Sabri’nin sıkkın gözlerinin kapanacağını biliyordu. Âdeta Şehrazad’ın gayretiyle örüyordu sorularını. Sabri sigarasından derin bir nefes aldı, camdan fırlattığı izmarit kara battı. “Cenaze nakline mi? Lise son sınıftayken kulağıma geldi, eleman açığı varmış. Amcamın oğlu dedi. O da benden altı ay evvel başlamıştı. Tabii, taş çatlasın altı ay...” Gözkapakları kırışıyordu, “Ötesini, berisini bilmeden başladık işte.” Bir süre gözleri telefonunda, öylece oyalandı Darcan, “İyi de gül gibi okul okumuşsun abi, neden düştün ki yollara?” Sabri abisinden yanıt gelmeyince kafasını kaldırdı, adamcağız sızmıştı. Kel kafasını örten göz bandını dahi indirmemişti. Alnında duran siyah bant, demode bir güneş gözlüğünü andırıyordu şimdi.

Cenaze arabasının önünde, Sabri’nin adımlarıyla iyi kötü biçim almış patika üzerinde saatler geçirdi Darcan. Denedi, olmadı; denedi, çalmadı; denedi... Artık ne Karayolları’na ulaşması, mobil operatörünün kapsama alanına girmesi, kapsama alanına girse dahi ertesi güne değin kurtarılmaları mümkün değildi ya, öylece şansını deniyordu. Yapacağı daha iyi bir şey yoktu zira. Tankvari botları karları gıcırdatarak yaylanırken Darcan mevtayı düşündü bir süre. Acaba tahayyül edebilir miydi bu seyahatini? Ardından biraz Sabri abinin gençliği, biraz da kendi geleceği meşgul etti kafasını. Şekli şemali belirli, seri üretilen birer vazo gibiydi ikisi de. Aynı tornadan farklı yıllarda çıkmışlardı yalnızca. O da şimdilerde ilk defa tecrübe ettiği gibi dağ başında bir yeni yetme, birkaç da cesetle beraber mahsur kalacak; Karayolları’nı belki günler boyu bekleyecek, ruhunun köşeleri yontuldukça bu uzun saatleri hissetmez olacak ve bir gün Sabri abisi gibi aşınmaya koyulacaktı. Göz kapaklarına mukayyet olamayacaktı o zaman. Telefonla oynadığı tavlaları çoktan unutacaktı tüm hissettikleriyle beraber.

Üniversitede öğrendiği bir sözü anımsadı bunları düşünürken; sözün sahibi olan Fransız fizyoloğa göre prensip değişmez, ancak etkisi değişirdi. Etkinin değişmesi ise prensibi çürütmek şöyle dursun, daha da güçlü kılardı. Fransız fizyolog, “İstisnalar kaideyi bozmaz.” diye söylenen bir büyüğüne, “Bence de!” diye karşılık verebilir, bu mesele üstüne hiç kafa yormayabilirdi. Nitekim öyle davransaydı bugün adını kimse anmazdı herhalde. Bu kayıtsızlığı, öteki icraatlarını de ketlerdi. Bir anlığına o Fransız fizyolog olmayı düşledi Darcan. Şu anda ölmüş olmayı, hatta cenaze aracının sırtındaki mevta olmayı bile kabul edebilirdi bunun için. Güzel yaşandığına kefil olduğu bir ömür, kendine ait yaşanmamış senelerden daha değerliydi. Hem yaşamadığı senelerin ona aidiyeti dahi bir muammaydı. Kendi bedenine sirayet etmiş prensibi, uyuşmuş avuç içinden sökmek için istiyordu bunu belki de, bilemedi. Elindeki cep telefonunu bir tespih gibi defaatle çeviriyordu. Gözleri ufka dikilmişti. Güneşin terk-i diyarıyla sönmekte olan son bulutun kılcıklarını seyrediyordu. Hiçbir şey geçmiyordu naçiz aklından, durmuş bir saatten farksızdı zihni. Öte yandan karşısındaki manzaraya dalıp gitmişken aklına ihtiyaç dahi duymuyordu. Düşünüp durduğu saatler boyunca kendi belleğinin kıvrımlarını turlamış, aradığını bulamamıştı. Yorulmuştu da. Şimdi seyrettiği bulut söndükçe makûs talihini, öksüz yollarda tükenecek ömrünü naklen gözlemleyebiliyordu. Deşecek anısı kalmayınca fizyolog olmaktan vazgeçmiş, astronoma dönüşmüştü. Gece yükseliyor, üzerlerine üşüşüyordu artık. Boş gözlerle gökyüzüne baktığı sırada, birden arkasından gelen bağırisla irkildi Darcan. İvediyile arkasına döndü. Sabri’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çaresizce arabanın ön camını yumrukluyordu adam, delirmiş gibi. Adamcağızın arabanın içinden sızan bağırtısı ise rüzgârda mırıltı gibi duyuluyordu. Alelacele arabaya koştu Darcan, içeri daldı.

Darcan’a derdini anlatmaya çabalayan Sabri’nin nutku tutulmuş, adamcağızın ağzı kupkuru kalmıştı. Ağzından kelimeler değil, boğuk morfemler dökülüyordu. Can havliyle Sabri’yi anlamaya çabalarken aracın sırtından gelen sesleri duyunca put kesildi. Arka bölmeden tıktı, mırıltı gibi kimi silik sesler belirliyordu kulağında. Sesleri kendi başına duysa, aklını yitirdiğine, en iyi ihtimalle de gapten sesler işittiğine ikna olabilirdi. Ancak şimdi iki kişi, naçar hâlde bakışır bulmuşlardı kendilerini. Ağızları veya gözleri değil, dehşetle büyümüş göz bebekleri konuşuyordu şimdi. Bir başlarıinalardı, en azından o ana dek öyle sanıyorlardı.

- Devamı gelecek sayıda. -

Eveeeet, bugün de baş başayız. Ne yapalım? Size karşı komşumu anlatayım mı? Hani şu beni her gördüğünde gözlerini kocaman açıp koşar adımlarla uzaklaşan. Ya da alt kattaki yakışıklıyı. O öyle kocaman açıp bakmıyor bana. Gözlerini kaçırıyor. Biraz mahcup. Ya da alt kattaki yakışıklıyla kırıştıran o cadalozu. Yok, bunları çok anlattım. Biraz da başkalarını anlatayım. Kimden söz etsem dinliyorsunuz zaten.

Ne var? Ne oldu? (...) Sus artık. Temizlemeyeceğim seni. Terliğim var, basmam cam kırıklarına. Ayyy, sen de başlama. Ne olmuş üzerin kir pas içindeyse. Sana bakacağım da ne olacak? Kendimi görmeden de günümü geçirebilirim. Hele sen hiç konuşma. Üstünde onca şey varken de oturabilirim. Ya siz... Aaaaaa, gelmeyin üstüme, kızdırmayın beni. Bugün aranızda anlaşma mı yaptınız? Anladım. Birlik olup beni çileden çıkaracaksınız. Ama en sevdiğiniz arkadaşınız dün beni kızdırdığında neler olduğunu biliyorsunuz. Siz de başınıza aynı şey gelsin istemezsiniz herhalde.

Oysa dün yalnız kaldığımız ilk gündü. Tadını çıkarmak varken o ne yaptı? Sözümü kesti. Yok efendim yalan söylüyormuşum. Herkes benim iyiliğim için oradaymış. Beni bir yanına oturtup kendileri de çevresine yerleşmişler. Sonra sırayla, tatlı tatlı konuşmuşlar. Yardıma ihtiyacım olduğunu söylemişler. Ben dinlememişim. Oturttukları yerden kendisini de savurarak kalkmışım. Herkes şaşırmış. Mutfığa gidip bıçak almışım, üstlerine yürümüşüm. Daha neler! O sırada anlatamamıştım. Şimdi anlatayım doğrusunu.

Beni onun üstüne, tam ortaya oturtmuşlardı. Düşmekten korktuğum halde hiçbir aldırmanmıştı. Onun çevresinde dolaşıyor, bana doğru eğilip konuşuyorlardı. Başımı döndürecek kadar hızlıydılar. Hepsinin sesi birbirine karışıyor, hiçbir şey anlamıyordum. Bir yandan konuşuyor bir yandan da parmaklarını sallıyorlardı. Arada bir de kahkahalarla gülüyorlardı. Peki o ne yapmıştı? Her gülüşlerinde, her parmak sallayışlarında beni sarsmıştı. Düşecektim neredeyse. Dün de bunları anlatacakken sözümü kesti. Bu ne hadsizlik. Hem sözümü kesti hem de yalan söylüyorsun, dedi. Ben de aldım elime çekici. Tam ortasından bir darbe indirdim. Bir darbe daha, bir daha, bir daha! İşim bittiğinde her bir parçası hepinizin üzerindeydi. Neyse, boş verin şimdi bunları.

Size bugün kimi anlatsam, onu düşünüyordum. Akıl mı bıraktınız insanda. Ne anlatacağımı bulamıyorum. İşte, yine oluyor. Yine ne yapacağımı bilemiyorum. En iyisi banyoya gidip yüzümü yıkamak. Yok yok, olmaz. Ya da gidip bir bardak su içeyim. Olmaz. Balkona çıkıp hava alayım. Yok, bu hiç olmaz. Ne yapayım, ne yapayım... Offfff. Aaaa-aaaaaaa! Aaaaaaaa! Parçalamak istiyorum. Kim giydirdi bunları bana? Düğmeler de çözülüyor. Çek, çek, çek. Hah, tamam. Yırtıldı mı bu? Ayyyyy, yırtılmış gördünüz mü? Sizin yüzünüzden. Ben şimdi gösteririm size. Parçalayacağım hepinizi...

Kapı mı o? Nasıl çalmak öyle! Durmuyor. Kulaklarım. Kulaklarımın içinde davullar çalıyor sanki. Başım dönüyor. Midem bulanıyor. Kusacak gibiyim. Duyuyor musunuz? Güm, güm, güm, güm, güm!

(...)

"Siz!"

"Ne işiniz var burada?"

"Yoksa, yoksa onlar mı çağırdı?"

"İçeri nasıl girdiniz?"

"O elinizdekiler ne?"

"Bırakın beni, kollarım acıyor, bırakın!"

"Annee?"

"Neden ayaktasın, gel otur. Bak gözlerin sulanmış yine. Otur, dinlen."

"Söyle onlara, ben sadece..."

Küçücük Canlıların Rengârenk Balonlar Ülkesi

Güney Coşka

Öykü

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde karanlık bulutlar ile üzeri kaplanmış ülkenin birinde, sıradan günlerinden birini geçiren küçük mü küçük elli, küçük mü küçük ayaklı, küçük mü küçük bedenli ve küçük mü küçük kafalı küçücük canlılar yaşamış...

Bir gün bu küçücük canlılar, gökyüzünde önceki günlere göre hiç görmedikleri bir hareketlilik fark etmiş. Hep beraber gökyüzünün karanlıkları arasından iğne ucu kadar küçük, yuvarlak cisimlerin kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu keşfetmişler. Küçücük canlıların en umutsuzu çıkıp demiş ki: "Bu cisimler bizim sonumuzu getirmek için karanlık bulutlar tarafından gönderiliyor, korunmak için kaçmalıyız." Küçücük canlıların en hayalbazı hemen karşı çıkmış: "Hayır daha dikkatli bakın! Bakın, bakın işte... Onlar... Onlar, şey... Şey işte..." Küçücük canlıların en umutsuzu araya girmiş: "Gene bize ne boş hayaller satacaksın hayalbaz?" diye, dalga geçmiş ve gülmüş. Biri dışında diğer tüm küçücük canlılar da kahkahalarıyla eşlik etmiş. Küçücük canlıların en hayalbazı biraz incinmiş ama aklı hâlâ ne olduğunu tanımlayamadığı küçük cisimlerdeymiş. İçinde, derinde, sessizce, fısıltıyla karışık "Balonlar bizim için geliyor!"

diye sesler kıpırdırmış... Ne kimse onu duymuş ne kimse onu dinlemiş... Herkes korkudan ne eşyası varsa toplayıp kaçmak için hazırlıklara koyulmuş... Sadece biri dışında... Az evvel kahkahalara uymayan küçücük biri dışında. O da küçücük canlıların en küçüğüymiş, küçücük canlıların en hayalbazının yanında kalmış. Günler geçmiş, haftalar geçmiş, aylar geçmiş ancak küçük cisimler o kadar çok yavaş hareket ediyormuş ki kaldıkları yerde duruyormuş, aşağıya gelmiyormuş zannetmiş küçücük canlıların en hayalbazı. Artık pes etmeyi dahi düşünmüş... Yukarı bakmaktan vazgeçip önceki anlattıkları gibi hüsrana uğrayacağı düşüncesi ile diğer küçücüklerle katılmak için hazırlıklara başlamış... Fakat küçücük canlıların en küçüğü hâlâ böylece yukarıya bakarken görünce ona karşı mahcubiyet hissetmiş...

Kafasını yukarı dikmiş ve küçük parmakları ile bir şeyleri anlamaya çalışan küçüğü sözlerine kulak vermiş: "Biliyor musun ben sana inanıyorum, çünkü hayalimde bir gün rengârenk balonlar yağıyordu buraya ve biz çok mutlu oluyorduk o gün..." Küçücük canlıların en hayalbazı gururla gülümsemiş: "Biliyorum küçüğü, biliyorum çünkü ben de aynı günü yaşamak için senin rengârenk balonlarının onlar olduğunu düşünüyorum..." Küçücük canlıların en küçüğü: "O zaman gökyüzüne bakmaktan asla vazgeçmeyelim!" demiş.

Günler sonra gene aynı yerde bekleyen küçücük canlıların en hayalbazı ve en küçüğü tüm herkes ayrılmaya hazırlanırken gökyüzünde bir hareketlilik olduğunu ve yaklaşan cisimlerin biraz daha belirlemeye başladığını ve sayılarının da sandıklarının aksine bir hayli fazla olduğunu görmüşler.

Rengârenk bir sürü balon gökyüzünden yağırmış âdeta... Gördükleri karşısında şaşkınlığa uğramışlar. Mutluluktan yaygarayı koparmaya ve gülüşmeye başlamışlar. "Hey küçükler küçücükler!" diyerek ortada sevinçten koşuşturmaya, herkesi gittikleri yoldan geri döndürmeye çabalamışlar. "Yukarıya bakın... Bakın! Yukarıya bakın! Haydi yukarıya bakın!"

Küçükler ve küçücükler o kadar umutsuzlarmış ki hiçbir gökyüzüne bakmaya cesaret edemiyormuş... Küçücüklerin en küçüğü de onlara seslenince herkes bir durup küçücük başlarını gökyüzüne bir anlık çevirmeye başlamış... "Rengârenk balonlar yağıyor topraklarımıza, rengârenk balonlar geliyor topraklarımıza..." İkiisi birlikte sözlerine devam etmiş: "Rengârenk balonlar bizim için geliyor yeryüzüne" diye diye herkesi heyecanlarına ortak etmişler...

Rengârenk balonlar yeryüzüne indikçe gökyüzündeki karanlık da azalmaya ve kaybolup maviye dönmeye başlamış... Herkes şaşkınlığa ve mutluluktan gülücüklerle ayak uydurmaya başlamış onlara fakat biri dışında...

Tunç Şahin ile Sinema Yolculuğu ve İstanbul Film Festivali Üzerine

Söyleşi

Söyleşiyi gerçekleştiren: Cevher Tat, Mesut Adlin
Yayına hazırlayan: Cevher Tat

Sevgili Tunç Şahin, söyleşimize katıldığınız için çok teşekkür ederiz.

Yapım ve dağıtım şirketi olan Bir Film'in kurucularındasınız. İlk olarak **Hamam** (2009) adlı kısa filminizi yaptınız. Ardından yine kısa film olan **Sadece Tek Bir Gün** (2013)'ü çektiniz. Bir kitap uyarlaması olarak ilk uzun metraj filminiz **Karışık Kaset** (2014) vizyonlara girdi. BluTV'de yayınlanan, 7 adet orta metrajlı filmin yer aldığı **7YÜZ** dizisinde senaristlik ve yönetmenlik yaptınız. İkinci uzun metraj filminiz **İnsanlar İkiye Ayrılır** (2020) ise Altın Portakal Ulusal Film Yarışması'nda En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Ödülü ve En İyi Senaryo Ödülü'nü aldı. Yakın bir zamanda biz de sinemalarda izleyebileceğiz.

Sizin işlerinizi, sizi tanımadan, bilmeden izlemiştim. **Karışık Kaset**'i 2014'te sinemalarda. **7YÜZ**'ü 2021'e yeni girdiğimiz sıralar, pandeminin yasaklarından dolayı evde kaldığım dönemde... Sizi tanıdıktan sonra ise hızla diğer işlerinize baktım. Bir Film'in aracılığıyla Türkiye'ye gelen onca filminden izlediklerimi, sizin ve arkadaşlarınız sayesinde izlediğimi öğrenmek ayrı bir mutluluk verdi. **İnsanlar İkiye Ayrılır** için ise, ilk hangi platforma gelirse oradan izlemek için can atıyorum.

Dergimize, 7. sayımızdaki "Göz Ardı Edilmiş Klasikler" yazısıyla katılan Mesut Adlin'in önerisiyle ve katılımıyla söyleşimizi gerçekleştireceğiz. Filmlerinizi yaparken nasıl bir yöntem izlediğiniz, genel olarak sinema sektörüne nasıl baktığınız, sektör içinde nasıl bir yolculuk geçirdiğiniz ve İstanbul Film Festivali hakkında konuşacağız.

Cevher Tat: Bazı filmleri çok kasvetli buluyorum. Özellikle dram filmi olduğu zaman, çok fazla dram öğeleriyle bezenmiş gibi geliyor bana ve o vereceği etkiyi de zayıflatıyormuş gibi geliyor. O açıdan filmin içinde yer yer mizah olduğu zaman vermek istediği etkiyi de arttırabileceğini düşünüyorum. Örnek olarak sizin filminiz olan *Sadece Tek Bir Gün* bir komedi filmi değil. Ama orada reklamcı karakteri öyle bir çizilmiş ki ben onu izlerken güldüm açıkçası. Bana bir parodi gibi geldi. Ama gerçek bir karakter bir yandan da. Siz filmlerinizi yaparken, yapısını kurarken bunu nasıl gözetiyorsunuz? Dram filmi yaparken de mizahı kullanmalıyım mı diyorsunuz ya da o kendiliğinden mi ortaya çıkıyor? Genel olarak bu denge nasıl kurulmalı?

Tunç Şahin: Aslında ben kendini aşırı ciddiye alan filmleri ya da dizileri sevmiyorum. Bu ciddiyetle ilgili bahsettiğim şey, mizahtan bağımsız. Kendini ciddiye almak aslında. Ben de filmlerimde öyle birinin olmasını istemem. Kendim de öyle olmak istemem hayatta. Ama öte yandan bazı filmler, hâlihazırda tonları itibarıyla hayatın hicivli tarafını göstermeye müsait anlatılar oluyor. *Karışık Kaset* öyle. *Sadece Tek Bir Gün*, içindeki durumun absürtlüğünden kaynaklanan, o anlık komik bulabileceğimiz ya da karakterlerin kendi kaypaklıklarını ortaya çıkartabilecek durumlar çıkarttığından onların kendisi komik şeylere dönüşebiliyor. Bu 7YÜZ'ün bazı bölümlerinde de var. Ama öte yandan bazı anlatılar da var ki onlarda öyle bir yere gidiyor muyum, komik, eğlenceli olması ya da mizahlı bir yerde durmasını önemsiyor muyum bilmiyorum. Mesela 7YÜZ'ün 7. bölümünde mizahlı bir anlatım var. Ama Genco Erkal'ın oynadığı bölümde, herhangi bir yerde, hayata light bir yerden bakan bir yön yok. O bölüm hayatın sonunda yalnız kalmakla ilgili. Hayatın sonuna gelmek ve yaşamın bitişiyle beraber hayata karşı aciz durumda kalıp yaptığın seçimlerin sonucunu ödemekle ilgili. Burada bu adamın aslında yine de komik ve mizahi bir durumda olduğunu göstermek gibi bir amacım yok. Çünkü orada gülebileceğimiz bir şey kalmamış. Her hikâye sana gülümseyeceğin anlar yaratmıyor. Öyle bir şey gözetmiyorum aslında Cevher, geri dönüp baktığımda. Şart koşmuyorum. Ama öte yandan böyle aşırı asık suratlı, aşırı kendini ciddiye alan filmlerden hoşlanmıyorum. Kendi türünü çok çok ciddiye alan ve çok büyük bir şey anlatıyormuş havasındaki filmler hoşuma gitmiyor.

Mesut Adlin: Komiklik olsun diye bir gayeniz yok ama yazdığınız karakterlerin komik duruma düştüğü anlar var. 7YÜZ üzerinden de *Sadece Tek Bir Gün* üzerinden de okuyabiliriz bunu.

Tunç Şahin: Evet, daha light bir şekilde yakalayabileceğiniz, gülebileceğimiz bir aralığı varsa... Çok trajik, çok karanlık, çok gerilimli bir şey değilse her zaman karakterle bağ kurmak için güzel bir metot. Hayata zaten daha gerçek bir yerden baktığın zaman o komik anların oluştuğunu düşünüyorum. Bazı anlar hariç. Ölüyorsun tek başınasın. Onlar hariç.

Cevher Tat: Anladığım kadarıyla öyle bir tercih yapılabiliyorsa, o tercih yönündesiniz. Yaptığınız işlerin hikâyesi bana çok güzel geliyor. Bunlar kısa öykü formunda yazılsa yine severek okurmuşum gibi geliyor. O türle bir bağlantı kurdum. Senaryo yazarken sabit bir yönteminiz mi var yoksa yapacağınız işe göre mi değişiyor? Karakterden mi yola çıkıyorsunuz? Hikâyeden mi yola çıkıyorsunuz? Bunlar değişiyor mu yoksa sabit mi sizin için?

Tunç Şahin: Aslında böyle sabit bir metot yok. “Bilmem ne, bilmem ne olsa; ne olur?” gibi bir şeye dönüşürse... What if diyorlar buna. Buna ne dersek diyelim. İster uyarlama yapayım ister yapmayayım. Bir durum ortaya koyarsam ve o durumda kendim ne olduğunu merak etmeye başlarsam oradan sürüklenip gidiyorum. İlgimi çeken soruyu bulduysam -ister onu bir karakter üzerinden bulmuş olayım, ister hikâyeden bulmuş olayım- oradan başlayabiliyorum. Sonra daha teknik bir şekilde çalışabiliyorum. Mesela, bu kimin hikâyesi olmalı? Bu beni niye entere ediyor? Ben bununla ne söylemek istiyorum? Genel metodum, konuşmayı sevdiğim birtakım insanlar var hayatta. Onlara bulduğum kadar kısmını anlatmaya başlıyorum. Anlatırken bazen anlamıyorlar, eksik kalıyor ya da onları etkilemek için yeni bir şey uydurmaya başlıyorum ve o anlatım sırasında eklemlenmeye başlıyor. Şu hiç olmuyor, Mesut’la konuştum. Mesut bana kendisiyle ilgili bir şey anlattı. “Ya bundan çok iyi film olur.” gibi bir şey hiç olmuyor. Bu birilerine oluyor mudur bilmiyorum. Hikâye kelebek avı gibi, dur gideyim avlayayım, gazete okuyayım da bana buradan fikir çıksın gibi bir şey değil. Mesela şöyle bir mevzu vardı. Hiçbir zaman yazmadım bu mevzuyu ama. Bu gazete haberi gibi bir şey. Türkiye’de bir yerde, on sene kadar önce, bir birlikte genç bir teğmen, nöbette uyuyan bir askeri buluyor -ona aklı sıra bir ders verecek- diyor ki, uyuyamazsın burada. Artık küfür mü ediyor, bağılıyor mu, çağırıyor mu ne. Ve eline el bombası çekip veriyor çocuğun. Diyor ki, bir saat burada kalacaksın. Pimi bende. Ben getirip takmadan gidemezsin. Elinde el bombası var çocuğun. Bir saat boyunca panik içinde duruyor. Sonunda bomba elinden gidiyor, patlıyor. “Bir insan bunu nasıl yapar, o durumda olsan ne olur”u merak etmeye başlıyorsun.

Benim için temel iki soru var: “Bir insan bunu nasıl yapar?”, “Böyle bir şey olsa ne hissedersin?” Ve sonra bu hikâyeyi düşünmeye başlıyorsun. Bu hikâyeye beni niye enterese ediyor Tunç olarak. Bu hikâyenin özü ne, duygusu ne? Ben bu hikâyeyi kimin gözünden anlatmak isterim. Yani kimin hikâyesi? Uyuyan askeri mi anlatmak isterim? Başta öyle gelir. Ama aslında onun değil de, eline bombayı veren diğer askerin hikâyesi daha ilginç. Çünkü o çok korkunç bir şeyle karşılaşacak. Hatta uyuyan askerin eline bomba veren askerin annesinin hikâyesini dinlesek? Oğlunun böyle bir şey yaptığının hikâyesini dinlesek? Ve ondan sonra hikâyeyi nerede anlatmaya başlayacağımı düşünmeye başlıyorum. Ve o bakış açılarından bir tanesi beni cezbediyor. Mesela annesinin hikâyesi olması beni cezbediyor. Ondan sonra birtakım daha teknik metotlarım var. Ana fikrim ne? Sürekli tek bir yöne doğru mu gidiyorum? Twist değil de, yeni bilgiyle, akışı değiştirebiliyor muyum, gibi birtakım testlerim var, onlara tabii tutuyorum. Kafamı tersten çalıştırabileceğim, okuduğum kitaplara bakıyorum. Öyle bir metoda gidiyorum. Ama ana soru, bir tane bir durum bulayım. Ve o durum beni merak ettirsin. “Bir insan bunu nasıl yapar?” ya da “Bunun olduğu durumda bir insan ne hisseder?” sorusu.

Cevher Tat: 7YÜZ’de her bölümün tanıtım kısmında, bu sizi merak ettiren sorular yazıyordu. Röportajlarınızda, sinemaya, sinema topluluğunda arkadaşlarınızla beraber başladığınızı okudum. Siz ve bazı arkadaşlarınız bu sektörün içinde çalışmaya devam etmişsiniz. Bizim de benzer bir hikâyemiz var. Haydi Dergi yayın ekibi olarak tiyatro topluluğunda tanıştık. Şuan farklı işler yapıyoruz ama Haydi Dergi’de bir araya geldik. Biz sanata amatör ruhla başladık diyebilirim. Sizin de aynı diye düşünüyorum. Amatör bir şekilde. Yani gönüllülük esasına dayalı, bir kazanç sağlamadan. Sırf istediğiniz için yapmak. Sonrasında o amatör ruh devam etti mi sizin için? İlk günden bugüne neler değişti? O amatör ruh nasıl şekillendi? Profesyonelliğe geçişte, oradan neleri taşıyabildiniz?

Tunç Şahin: Öyle bir şey yok tabii ki. O kalamıyor. Her şey kendi epizotunda, kendi safhasında. Amatör olduğun şey amatör olduğun yerde kalıyor. Onun ne olduğunu biliyorum. Öyle başlamış olmak, o şeyin ne

olduğunu bilmene yarıyor. Ama benim için, bu artık bir karşılık bekleyerek yaptığım, hayatımı anlamlandırmaya çalıştığım ya da var olmaya çalıştığım bir alan. Artık sadece sevgi bağı kurduğum bir şey değil. Mali yönünden tut, hayatı kazanmandan tut, kariyer anlamında ya da dünyaya söylemek istediğim söz anlamında beni tutuyor. Amatör bir yerden bakmıyorum. Bunun güzel kısmı, ben şuan sinema televizyon bölümünde ders veriyorum. 11 yıldır veriyorum dersi. Kendi öğrencilerime de söylüyorum. Başka yerlerde sorulduğunda da söylüyorum. Sinema televizyon okumanın en güzel kısmı, ilgi alanı seninkilere yakın ya da dünyada yapmak istedikleri sana yakın, beraber büyüyebileceğin bir grup insanla yollarının kesişmesi ve içinde büyümek istediğin alana seni daha hızlı sokabilmesi. Elbette ders müfredatı önemlidir ama bence en büyük katkısı o. Benim kendi okuduğum okulda, kendi bölümümle ilgili böyle bir tutkum yoktu. Hasbelkader kazandığım bir bölümdü elektrik mühendisliği. Ama yanlış okul diye bir şey yok. Yanlış bölüm, doğru okul aslında. Orada bir şekilde beş-altı genç olarak kümelandik. Daha fazlası da vardı. Tam olarak sonunda sinemayla profesyonel olarak ilgilenmeyenler için de çok olumlu hatıralar ve katkısı olduğunu tahmin ediyorum sinema kulübünün. Yönetimsel süreçten sosyal olarak kültürel olarak seni geliştirmesine kadar. Oradan gelmeyenlere kıyasladığın zaman; sinema televizyon okuyan, içeriye profesyonel yollarla giren kişilerin kafalarında daha büyük soru işaretleri oluyor ne yapmak istedikleriyle ilgili. Doğrudan o yolu seçtikleri için kendi gittikleri yolu sorguluyorlar. Bu sanırım hayat epizotlarında da sık olan bir şey. 20 epizotunda, 25'te, 30'da. Ben ne yapıyorum diye sorguladığın krizlerde. Sevgilini de sorgulayabilirsin, yaşadığın şehri de sorgulayabilirsin. İşini de sorgulayabilirsin, okuduğun okulu da sorgulayabilirsin. Buralardan gelmeyen insanlar, yani biz, birtakım sorgulamalar yapıp diğer işi yapmak istemediğimizi söylediğimiz için iyice asılarak sinema televizyon yapmaya çalışıyoruz. Genelde sinema televizyon okuyup "Ya hocam ben kurgu mu yapsam bilmiyorum. Aslında rejisi de istiyorum. Aslında yönetmen olmak istiyorum zannediyordum ama istemiyorum. Senaryo yazmak istiyorum." gibi tam da ne yapmak istediğini bilmeyen, orası benim için doğru mu değil mi diye sorgulayan-ki bu sorgulamada yanlış bir şey yok...

Hayatta böyle sorgulama merhaleleri oluyor. Ama benim geldiğim yerden gelenler, sinemaya giden bir yere tutunuyor. Çünkü hayat seni başka bir yöne çekerken oraya tutunmaya çalışmanın başka bir hırsı oluyor. Orada kalma direnci. Mesela 3 yıl bankada çalışmış. Artık dayanamamış bırakmış. Bir şekilde gelmiş, bizim camiada bir yere eklemlenmiş. Onun ayrı bir yeri olduğunu düşünüyorum ama bunların ikisinin de bir şeyin doğrusu olduğunu düşünmüyorum. Sinema televizyon okuyan çocuklar çok sorguluyor. Sorgulayacaklar tabii, çünkü hayat öyle bir şey. Olduğun yeri sorguluyorsun. Ya da her psikoloji okuyan, her bankacılık yapan, her matematik bölümünden sıkılan kişi geldi diye, burada tutunacak diye bir şey yok. Bunlar çok organik cevaplar. Kişiden kişiye de yolcuğun değiştiği şeyler.

Cevher Tat: Başka bir bölüm okuyup sonra sanatla ilgili alanlara yönelen kişiler çok ilgimi çekiyor. Sizin de öyle bir hikâyeniz var.

Tunç Şahin: Özgürleşmek ile ilgili bir şey. Burada, Türkiye’de kendi kimliğini bulmak. Ailenden koparak kendi istediğin şeyi yapmak. Aile yüzünden bu da zor. Mesela Almanya’da başka sebepler yüzünden zor. Almanya’da eğitimini almadıysan seni kabul etmezler. Ama burada yapabilirsin. Burada genelde insanlar kendi ailelerinin çizdikleri yolların dışına çıkmakla ilgili çok zorlanıyorlar. Farkında olmadan çok fazla bunu düşünüyorlar. “Evladım aç kalırsın. Olmaz hevestir o. Sen bunu hobi olarak yap.” gibi. Sana çizilen yolun dışına çıkma cesareti göstermek çok kolay bir şey değil yani.

Cevher Tat: Evet, hem kendi içinde öyle bir sorgulama yaşarken hem dışarıdan da baskı gelmesi engelleyici oluyor aslında. Siz sinema yapmak istediğinizde ne tür zorluklarla karşılaştınız ve yapma cesareti için gücü nereden buldunuz? Ya da o gücü bulmak isteyen insanlara bir öneriniz, söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Tunç Şahin: Ben tavsiye kurumuna çok inanmıyorum. Çünkü hayatta yaşlarımız ne kadar farklı olsa da ben senin hayat deneyimini bilmiyorum. Hayatında seni zorlayan, yapmakla yükümlü olduğun -ne bileyim- mizacını bilmiyorum. Seni çevreleyen koşulları bilmiyorum. Basit temel şeylerim olabilir. Mesela benim şöyle bir şeyim vardı.

Sinemayla ilgiliyse evet de. Çevirmenlikse de evet de. Mihmandarlıksa da evet de. Bir yere bir şey yazmaksa, sinemayla ilgiliyse evet de. Ama benim hayatım ona müsaade ediyordu. Özel ders veriyordum o zaman ben. Matematik, fizik, kimya gibi derslerde. Onunla zaten bir para kazanabiliyordum. Belli saatlerde çalışıp belli saatlerde boş tutan bir işti. Herkes aynı şanslarda, aynı şartlarda, aynı başlangıç koşullarında da olmuyor. O yüzden doğrudan şunu öneririm demek bana dürüstçe gelmiyor. Bir şey öneriyorsam, tavsiye ediyorsam onun gerçekten olmasını isterim. "İnanırsan gerçekten olur, bir şeyi gerçekten çok istiyorsan olur." a da inanmıyorum. Mevzu bence hayatta mutlu olduğun şeyi yapmak. Mutlu olduğun şeyin ne olduğunu bilmek çok uzun sürüyor. Ve o değişe de biliyor. Yani bir şeyden mutlu olduğunu bilmek de zor. Onu yapamıyorsan mutsuz olduğun şeyi yapmamaya çalışabilirsin gibi geliyor bana. Seni seçimlerinden alıkoyan o şeylerden özgürleşmeye çalışabilirsin. Bunlardan arı bir dünya yok tamamen. Bunlar sıfırlanabilecek şeyler değil. Ama bazen onların bir kısmı tuzak oluyor. Sinemadan çok daha büyük bir şey söylüyorum. Seni mutsuz eden bir şeyin içinde kalmana neden olan etkenler varsa, onları azaltmaya çalışmak olabilir. Onun dışında kimseye verebilecek daha büyük bir tavsiyem yok. Zorlukla da ilgili, çok zor şeyler oldu. Bizim kurduğumuz şeyin (Bir Film) ayakta kalıp kalamayacağından şüphe ettiğim çok fazla zaman oldu. Pandemi de o zamanlar başka bir tanesine denk geldi. Ama zorluklarla ilgili şikâyetçi değilim. En azından geriye dönüp baktığımda. Uzun soluklu bir yolculuğa çıkıyorsan hayat sinüs dalgası gibi geliyor. Attım gol oldu, bir tane daha geldi, yine gol oldu. Öbürü de tam ayağıma denk geldi gibi bir şey yok. Her zaman birtakım seçebileceğim opsiyonlarım oldu. Ve bunun için müteşekkirim. O anlamda şanslı oldum. Muhasebe departmanında da olabilirdim, sinema işinin. B opsiyonuna gidebildiğim için de mutluyum.

Cevher Tat: Siz öneri vermek istemiyorum dediniz ama bence güzel oldu söyledikleriniz. Tabii herkese hitap eden öneri bence de yok. Katılıyorum ona. Dedikleriniz böyle durumlarda olan insanlar için faydalı olacaktır diye düşünüyorum. Filmlerinizde ortaklaşan noktalar fark ettim.

Neredeyse hepsinde bildiğimiz gerçekliğin dışına çıkan parçalar var. *Karışık Kaset*'te baba karakteri ölüyor ama son parçada biz onu yine görüyoruz. Bildiğimiz gerçekliğin dışında olan bir durum var orada bile. Orada bile diyorum. Çünkü *Karışık Kaset* diğer filmlerinizi dil ve yapı olarak daha farklı geliyor bana. Bunun sebebi, anlatmak istediklerinizde şuanki gerçeklikliğin yetmemesi olabilir mi? Gerçi film yaparken önce bir durumu hayal ettiğinizi söylemişsiniz. Belki bununla ilgili olmayabilir. Bir de sizin tarzınıza yakın film ve kitap olarak neleri söyleyebilirsiniz?

Tunç Şahin: Sondan başlayayım. Onu söyleyemem bence. Ben kendim, durduğum yerden öyle bir perspektife sahip değilim. Mesela siz benimle ilgili daha iyi söyleyebilirsiniz onu. Tabii ki benim sevdiğim yönetmenler, tarzlar var ama bence benim işlerim bunlara yakın düşüyor, diyemem. Çünkü ben öyle göremiyorum kendimi. Onun ne olduğuyla ilgili tespit, analiz edecek kişilere, seyirciye bağlı. Katılımı katılmam orası ayrı bir şey.

Mesut Adlin: Ben 7YÜZ'ü *Dekalog*'la çok bağdaştırıyorum. Çok da söyleyen olmuştur diye düşünüyorum. Bunu söyleyen oldu mu?

Tunç Şahin: Maalesef olmadı ya.

Mesut Adlin: Ben size söyleyecektim. O kadar çok eminimdim ki bunu söyleyen çok kişi vardır diye. Bir daha söylemek istemedim.

Tunç Şahin: Sürekli *Black Mirror*'a benzetiyorlar. Ona da okeyim. *Dekalog*'u ben söylüyorum. "Tabii ki seyrettim, tabii ki izledim, tabii ki çok seviyorum, tabii ki bunu yazarken de dönüp baktım." diyorum. Benim gençliğimde, en sinemaya heyecanlı olduğum, en keşfettiğim dönemde, çok aşkla seyrettiğim bir şeydi *Dekalog*. Tabii ki beni en çok besleyen şeylerden birisi o. Gerçeküstü konusu da aslında hikâyenin tonuyla ve diliyle ilgili bir şey. *Karışık Kaset*'teki o durum kitapta da vardı.

Ama sonra *Karışık Kaset*'tekine çok benzer şekilde, 7YÜZ'de Genco Erkal'ın oynadığı bölümde, adamın eski karısının hayaleti gelir. Vildan'dır adı. İster sen onu Vildan diye dinle. İstersen de L harfini at. C harfi yap. Adamın vicdanının sesi diye dinle. Ya da istersen *Karışık Kaset*'te Sarp Apak'ın kafasındaki babası diye düşün onu. Bir şey deneyemeyecek, hımbıl babası, hayat boyunca zaten tam cesaret etmemiş. O da babasına benzeyecek mi benzemeyecek mi? *Sadece Tek Bir Gün*'de, bir gün uyanıyor. 12 sene öncesine geri dönüyor. Birdenbire doğaüstü bir şey oluyor. Ben aslında hayalet hikâyesi anlatmakla ilgilenmiyorum. Ya da zamanda yolculuk hikâyesi anlatmakla. Zamanla nasıl yolculuk yaptığıyla ilgilenmiyorum. Benim orada yaptığım, şu hayatta gerçekten kötü biteceğini bilsen -sonu çok kötü, çok üzüleceksin yani, aldatılacaksın sonunda- ama on iki sene çok iyi ilişki yaşayacaksın. Bunu mu yaparsın onu mu yaparsın? Bu soru benim ilgimi çekiyor hayatta. Mesut'la Clubhouse'da konuşurken belki sormuşumdur ona. Bir tane daha öyle soru var ilgimi çeken. Hayattaki en üzüldüğün anla en mutlu olduğun an, ikisi birden, gelecekte mi olsun istersin, geçmişte mi olsun istersin? Ben geçmişte kalmasını tercih ederim ikisinin de. Çünkü en kötü anla karşılaşmak istemiyorum. Bana o soru kümesini gerçekleştirecek şey, eğer doğaüstü bir set-up veriyorsa ben onun üstüne giderim. Ama aslında zamanda yolculukla ilgilenmiyorum. Hayaletler niye var ilgilenmiyorum. O bir hayalet mi onunla ilgilenmiyorum. *Karışık Kaset*'te "Babamızın bize bıraktığı, ailemizin bize bıraktığı yükü nasıl başa çıkarız"la ilgileniyorum. Büyülü bir dünya kuran biri olduğumu düşünmüyorum. Her hikâyenin kendi ihtiyacı doğrultusunda gidiyorum ona.

Mesut Adlin: Bir seyirci olarak İstanbul Film Festivalinde en absürt ne yaşadınız ya da sizi en çok vuran ne oldu? Mesela "Bir film seyretmiştim. Kendimce o filmde çok etkilendim ama o film hiç konuşulmadı." gibi bir şey de olabilir.

Tunç Şahin: Film seyretme şekilleri çok değişti zaman içinde. Şuanda film seyredeceğimiz zaman şeceresini çıkartmış bir şekilde gidiyoruz ya. Her şeyini biliyoruz, duymuş oluyoruz. Kritiklerine bakıyoruz. Arkadaşların bir şey yazıyor. Yorumları okuyorsun. Twitter'dan bir şeyler geliyor.

Sonra ona benzer hisleri, “Bir Film” için yurtdışı festivallerine gitmeye başladığımda hissetmeye başladım. Ama artık yerli festivallerde o hissi hissetmiyorum. Yani keşfetmek, bilmemek. Benim için aslında bir sürü anı vardır. Bu bahsettiğim arkadaşlarımın çoğuyla da orada tanıştım. Aşık da olmuşumdur, kavga da etmişimdir, bilet de satmışımdır arada. Uyuya da kalmışımıdır. Hiçbir şey almayıp çıkmışımıdır da. Ama gözü-mü açan şey İstanbul Film Festivali’nde değil, ama İF sırasında galiba, bir film gösteriliyordu ve bir tane Singapur filmine girmiştim. Berbat bir şey. Berbat yani. Seyrediyorum, bunun burada ne işi var, diye düşünüyorum. Ben buraya niye geldim, bu nedir yani. Arada boş vaktim var, ona girmişim herhalde. Sonra bir şekilde Azize’yle konuştum. O İstanbul Film Festivali’nin direktörüydü o zaman. Onun söylediği bir şey bayağı kafamı açmıştı. O bende kaldı. Festivalde risk almak istemiyorsun. Sanki böyle bilet alacağım, gideceğim, iyi film seyredeceğim, gibi olması lazım. Ve çok iyi seçki yapmaları lazım. Bütün filmlerin hepsinin iyi çıkması gerekiyor. Vaktini boşa harcamak istemiyorsun. Ama böyle bir şey değil o. Kapitalist tüketme biçimi üzerinden seyretmeye gerek yok. Onu zaten yapıyoruz. Tüketim sinemasına gidiyoruz. Sanat öyle bir şey değil ya. Her zaman tam da ne olduğunu anlamıyorsun. Bir tabloya bakıyorsun. Bir şey ifade etmiyor sana. O risk de okey. Ve ben bunu seyrederken öğrendim. O mayınlı bölge dediğin şey. O filmlere bayıldığım için söylemiyorum. Ya da özellikle o filmleri seçtiğim için. Yani hata yapmayacağım, mayına basmayacağım. Arka arkaya hep iyi filmler denk gelecek... Sinema tekil bir şey değil. İyi film denilen şey, tekil değil. Şimdi Kim Ki-duk’ların hepsine dudak büküyoruz, mesela geri dönüp baktığımızda. Şimdi çok yücelttiğimiz şeyler de öyle olacaklar. Sanat benim kaç yıldız verdiğimle ilgili bir şey olamaz. Verdiğim yıldız da kalıcı bir şey değil çünkü. Ve onun önemi de yok.

Cevher Tat: Yıldız vermek bireyselliği yıkan bir şey oluyor galiba. Puanlama sistemi...

Tunç Şahin: Filmlerle bir tüketim ilişkisi. Beğendim, beğenmedim. Banane ki ne kadar beğendiğinden. Ayrıca ben kendimin ne kadar beğendiğini bilebilir miyim yani? Belki oradaki bir soru hayatımda bir şeyimi değiştirdi. Belki fark etmedim. O an değil ama...

İyi olan şeyin ne olduğunu biliyor muyuz yani? Belki bir kamera hareketi kaldı aklımda. Belki oyuncunun bakışı kaldı. Ya da bir laf kaldı. Ya da bütün bir hikâye değiştirdi. Bunu parmak yukarı, parmak aşağıya çevirmenin benim için bir karşılığı yok. Festival bunun dışında bir deneyim sunuyor bana. Bazen festivallerde öyle olayların döndüğünü gördüğümde üzülüyorum. “Festival benim için bitmiştir, bütün filmlerden hayal kırıklığına uğradım.” Aferin!

Mesut Adlin: İstanbul Film Festivali’ni son iki senedir online olarak takip ediyorum. Dört senelik bir festival deneyimim var. Özellikle en başından beri kötü film izleme amacıyla gidiyorum. Kötü film den kastım yüksek ihtimalle insanların beğenmeyeceği filmler. Ben Almadovar’a, Terrence Malick’e ya da o bilindik yönetmenlere birkaç ay sonra direkt vizyonda, dvd’de, internette erişebileceğim. Ama o Singapurlu yönetmene hiçbir yerde erişemeyeceğim ve kimse onu ciddiye almayacak. Belki bir şey kaybedeceğim. Onunla bir daha karşılaşacağımı düşünmediğim için, o Singapurlu yönetmeni seyretmek, ona vakit ayırmak bana daha cazip geliyor.

Tunç Şahin: Polonya’da öyle bir festival var ve çok da güzel bir festival. New Horizons Film Festivali. Oranın derdi o. Bir şey keşfetmek istiyorlar. İnsanlar da geliyorlar. Festivalin güzel kısmı oydu. Bende yaptığı şey de seninkine benzer. Tabii ki şu de hoşuma gidiyor: Hep beraber giyinip, süslenip Cannes’da Terrence Malick filmine gitmek, onun için heyecanlanmak, hep beraber Almadovar filmini seyredip Emek’te gülmek. Ya da başka bir yerde. Çıkıp heyecanla konuşmak. Hiç sevmiyorum gerçekten kendi filmim yarışırken. Sadece İstanbul Film Festivali değil. Bunu Antalya’da hissettim. Elbette yarışıyor film. Elbette sen kazan istiyorsun, öbüründen daha iyi ol istiyorsun ama film böyle bir şey değil. Ölçtük bu kadar tuttu. Öbürü daha kısaymış öbürününki daha uzunmuş gibi bir şey değil. Mesela, biz hep beraber tanışıyoruz değil mi? Birbirimizle ilgili fiziksel olarak bir fikrimiz var ama şunu demiyorum: “Cevher Mesut’tan daha komik, Mesut Cevher’den daha çekici, öbürü de bundan daha bilmem ne.” Biri benim filmimi öyle bir sıralamaya koyduğu zaman “Abi sen kimsin?” falan

diyesim geliyor. Bu öyle bir şey değil. Ama bir yandan da bu işin doğası, ona alışmaya çalışıyorum. Bana saçma geliyor yani. Ama bir yandan da bütün bu yarışmaların ticari olarak filmleri görünür kılmak gibi bir dertleri var. O yüzden onlara da gereken önemi veriyorum aslında. Sadece alışamadım diyeyim işin o kısmına.

Cevher Tat: Ödül mevzusu edebiyatta da benim ilgimi çeken bir konu. Bir dönem; yazar kim, ödül almış mı ona bakıyordum. Ama diğer yandan ödül almamış çok iyi kitaplar da var. Ön plana çıkmıyorlar ama. Ya da daha bir yazarın kitabı çıkmadan öyküsü ödül alıyor. Kitabı o şekilde pazarlanabiliyor. Filmlerde de belki öyle bir durum vardır.

Tunç Şahin: Ödül görünürlüğü arttıran bir şey. *Kış Uykusu'*nu hep birlikte, yüzbinlerce kişi izledik. Altın Palmiye aldıktan sonra. Aynı şey buradaki ödüller için de geçerli. Sana bir görünürlük sağlıyor ve birtakım filmlerin özellikle bu tür görünürlüklere ihtiyacı var. Anlatı olarak daha zor olan Arthouse dedikleri ya da bilindik oyuncular olmayan filmlerin mutlaka bu tür görünürlüklere ihtiyacı oluyor.

Cevher Tat: *İnsanlar İkiye Ayrılır* filminin fragmanını izledik. Filmi ne zaman izleyebileceğiz? Bu işin diğer filmlerinize bağlantısını merak ediyoruz. Filmlerinizin isimleri bana ilgi çekici geliyor. Güçlü geliyor. Mesela *Sadece Tek Bir Gün*. Onun üzerinde ben çok durdum ama güçlü bir çağrışımı var bence. Başka bir örnek, son filminiz olan *İnsanlar İkiye Ayrılır*. Fragmandan anladığım kadarıyla bir karakterin sözü. Direkt karakteri, hayata bakışını anlatan bir söz. 7YÜZ'den de örnek vereyim. *Büyük Günahlar, Hayatın Müziği, Karşılaşmalar*. Bunlar da yine sevdiğim isimler.

Tunç Şahin: *İnsanlar İkiye Ayrılır'*ın 10 Temmuz'da, benim doğum günümde, İstanbul Film Festivali'nde gösterimi var. İlerleyen haftalarda ya da aylarda sinemalarda gösterime girecek. Sonrasında da Allah kerim. Bir süre sonra da Blutv'ye girecek. 7YÜZ'ün ismi benim değil. Blutv'den Sarp'ın koyduğu bir isimdi. Ben ana çerçeveye isim koymalarına karışmadım. Ama bölüm isimlerinin hepsi, benim koyduğum isimler.

İsim ilginç bir şey. Ařk gibi bir şeyle geliyor. *İnsanlar İkiye Ayrılır*'ın ismi bir süre Dört Yüz Lira'ydı. İlk yazdığım zaman. Sonra ilk draftte Dört Yüz Lira'dan *İnsanlar İkiye Ayrılır*'a döndü. Aslında filmin söylediği şey insanlar ikiye ayrılmaz.

Cevher Tat: **İronik olmuş.**

Tunç Şahin: Onu söyleyen karakter haklı çıkmıyor. Ama genel olarak dünyayı ikiye ayırmak gibi bir yönelimi var. İnsanları ikiye ayırıp, kendisini bir kutuya koyup rahatlayan bir adamın söylediği bir şey o. Ama aslında öyle bir şey yok. Keşke ayrılrsa. Çok tuhaf bir yerde duruyor film benim için. Benim kişisel bir derdimin, kişisel bir düşüncemin tamamen kurmaca bir dünya üzerinde eriyip gittiği bir film. Onun içinde vücut bulduğu bir anlatı yapısı. Bundan önce yaptıklarımı andıran ama onların ötesinde farklı bir şey denediğim bir film. Birbiri içine geçen üç farklı zaman diliminde geçiyor. Film boyunca da bu üç farklı zaman dilimi birbirinin içine girip çıkıyor. O anlamda senaryo yazımında çok kazık bir konumu vardı. Neyi ne kadar anlattığımda, geçmişte ne oluyor, gelecekte ne oluyor? Birbirlerinin içine nasıl geçecekler? O sahne nerede bitecek ki arkasındaki sahnelere bağlasın? nden zmem gerekiyordu. Hem çok eğlenceliydi, hem çok zordu. Bir daha tam böyle bir şey yapacağımı zannetmiyorum. İlginç bir deneyimdi benim için.

